

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 11, '84-'85.
Nr. 30, dd. 23 mei 1985.

Verantw. Uitg.: Paul Bijmens
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.

Veto is een publikatie van de Algemene
Studentenraad van Leuven.

ve'toen, (vetode, heeft gevetoed) (onoverg.) het veto-recht uitoefenen.
vet'ooje, o. (-s), druppel vet op een vloeistof; ...op-
hoping, v. (-en), opeenhoping van vet; vetmassa.
ve'torecht, o., recht van veto.
vet'pan, v. (m.) (-nen), l. pan om vet in uit te braden; -2.
(gew.) vetpotje; ...pees, v. (m.), vethoorn (2.); ...peukje, o.
(-s), (gew.) dikkerdje; ...plant, v. (m.) (-en), l. in eng. zin
naam voor planten van de familie der Crasulaceae, met
vlezige, saprijke bladeren, waarvan slechts drie geslacht-
ten in Nederland gevonden worden, het huislook, de
muurpeper en het mosbloempje; -2. in ruimere zin ben.
voor enige groepen van planten die in hun vlezige blade-

EN VERDER...

Evaluaties	2
Bomalarm	3
Typologie	3
Studentenspeech	4
Minderbegoeden (2)	5
Akties A'damse unief	5
MKK-omarming	5
Een stuceizoen	6
Terrasfilms	6
BRT, weg ermee?	7
Videojacht	7
Almagazine	8
Semi-religieuze bewegingen	8
Agaley "Op Mensenmaat"	9
Vredesbelasting	9
Kringbladen (bis)	10
Een weekje Vetoën	10

Voor wie het nog niet wist...

Paus gesignaleerd te Leuven

Maandagavond was het zover. De paus eindelijk in Leuven. Hiermee kwam een einde aan vele weken van zenuwachtigheid in milieus van diverse strekkingen. Zo werden enkele weken geleden de voetbalnetten van Stade Leuven gestolen "om de paus gevangen te nemen." Vanuit de meer conservatieve studentenhoek was ook al wekenlang een erg laag-bij-de-gronde heuze bezig tegen de studentenspeech die de paus te horen zou krijgen (zie o.a. de Veto van vorige week) en de voorbije veertien dagen werd het Leuvense verkeer grondig in de war gestuurd door uitgerukte gemeenteploegen die de verkeersaanduidingen op de grond van een nieuw laagje verf moesten voorzien.

Maar maandagavond was het dus zover. Enkele minuten voor het voorziene tijdstip zwaaide een resem zware wagens de Oude Markt op. Iedereen keek halstreckend uit naar de witte pausmobiel waaruit de paus tevoorschijn zou komen. Deze verschalkte het publiek echter door opeens uit een reeds gearriveerde Mercedes op te

duiken. Tot grote konsternatie van veiligheidsmensen en lijfwachten durfde de paus het bovendien aan recht naar het publiek toe te stappen, om er toegestoken kinderen aan de borst te drukken en glunderende moeders over de wang te aaien.

Hierop ging het richting Universiteitshallen. Deze waren voor de gelegenheid ook van een nieuw vertintje voorzien, naar wij uit goede bron vernemen. Het onthaalkomitee bestond uit burgemeester Van Sina, rektor De Somer en de deken van Leuven. Zij stelden de leden van de gemeenteraad en van de Akademische Raad (echter niet-voltallig) voor aan de paus. Bijna werden hierbij de studentenvertegenwoordigers over het hoofd gezien. Het was echter rektor De Somer die de paus als het ware bij de kraag grabbelde en in krakerig Frans zei: "Il faut encore rencontrer les directeurs du mouvement des étudiants," waarop de paus: "Ah oui, ils sont importants. Il faut toujours les obéir." Rektor: "Ils sont l'avenir de l'université," waarop terug de paus: "C'est ça." Hierop drukte de paus de hand van de studenten. Peter Mostrey vertelde achteraf dat-ie toch een steviger handdruk had verwacht.

Geschenken

Dan werden de protokollaire geschenken uitgewisseld. De rektor (of de

universiteit?) kreeg van de paus een fac-simile van één van de oud-testamentische rollen die gevonden werden bij de Dode Zee, terwijl de paus een glaasraam en een authentieke zeventiende-eeuwse eerste druk van een boek van Justus Lipsius in ontvangst mocht nemen. Dan ging het per pausmobiel naar het stadion. De Leuvense fine fleur volgde per autobus.

Stade Leuven

De grote massa in het stadion moest reeds aanwezig zijn om 17.45u. Wie later arriveerde, kwam er, wellicht om veiligheidsredenen, niet meer in.

Op het grasveld had een bekende Leuvense bierfirma om de halve meter plasticen bierbakken gedropt. Deze moesten dienen als geïmproviseerde zitjes. Ongeveer één vierde van deze zitplaatsen bleef onbezet. Ook op de grote staantribune waren enkele lege gaten te zien.

Vanaf 18u werd de massa in de juiste stemming gebracht door samenzang, dans, muziek en kunstnummers. Althans, dat was de bedoeling. Echte "sfeer" konden de opgetrommelde verenigingsnochtsans niet brengen. Optredens van de volksdansgroep 't Havermeuleke, van De Vendeliers van de Katholieke Landelijke Jeugd en van de dansgroep Shaïda van het Sint-Ursula-lyceum van O.L.V.-Waver waren niet bepaald van die aard om wild entoesiast van te worden.

Het gelegenheidskoor bestaande uit meer dan 500 vrijwilligers van de KUL en van de Leuvense Zangkoren begeleidde de samenzang. Het orgelspel van prof. Verhacck werkte hierbij echter eerder storend. Kwaliteit werd wel gebracht door de Leuvense Universitaire Harmonie en Symfonieorkest en door het Universitair Koor. Nochtans kwam één en ander akostisch niet tot zijn recht in het open stadion. De versterking kon daar weinig aan verhelpen.

Dit alles had tot gevolg dat de animositeit pas veelbaer steeg toen aangekondigd werd dat de paus via de Naamsstraat op komst was en dat hem daar een stormachtig onthaal te beurt viel. "Zelfs zijn lijfwachten krijgen bloemen." Applaus.

Daar komt ie dan

Gejuich en applaus toen de pausmobiel om 20.00 u het stadion binnenzwaaide. De 200 meter werden afgelegd in een gezapig tempo. Toen de

(vervolg op p. 4)

Speciale kopieservice voor blokkende studenten

Heb je net die laatste nota's niet voor je eksamen van maandag, dan is er nog altijd de Sociale Raad die haar kopiedienst zowel op zaterdag als zondag openstelt voor jou. Dit vanaf het eerste weekend van juni tot het eerste weekend van juli. Dank zij Sociale Raad kom je de eksamen door.

Openingsuren: zaterdag en zondag van 14 tot 17 uur.

Veto: "Voulez-vous passer un mot au micro, s.v.p.?"
JP II: "Bonjour, micro."

(foto Veto)

Aktie ziekenhuisje Guatemala

Bij het sluiten van dit akademiejaar willen we een kort verslag geven over het Ziekenhuisproject dat de eerste semester met enkele studenten in elkaar staken. De bedoeling van het project was een som geld bij elkaar te brengen voor de installatie van een ziekenhuisje in San José (Guatemala).

San José

De installatie van het ziekenhuis is als het ware de kroon op het werk van een ontwikkelingsgroep die zich *Solidario* noemt. Reeds eerder hebben mensen van deze groep geld bij elkaar gebracht om een elektriciteitsleiding van 60 km aan te leggen vanuit San Marcos (stad) tot in de bergen van San José (3000 m). Hierop volgde een landbouwproject en de bouw van een ziekenhuisje. Bij gebrek aan geld kon dit laatste niet geïnstalleerd worden. Vandaar het opzet om een som geld bij elkaar te krijgen om dit ziekenhuisje te voorzien van het eerste en het meest nodige medische materiaal. Al het geld komt via *Solidario* rechtstreeks en integraal in handen van Cesar Maes, een missionaris uit Oost-Vlaanderen.

100.000

Niettegenstaande het streefcijfer van

de aktie 100.000 Bfr bedroeg, was de organisatie eerder bescheiden van opzet. Men stelde voorop dat er totaal geen onkosten mochten zijn, van welke aard dan ook: geen organisatiekosten, geen publiciteitsmateriaal, geen vervoerskosten... Er werd geoepoerd voor een eenvoudige en leuke maar toch efficiënte aanpak.

Er werden enkele mensen uit de verschillende kringen — vaak verantwoordelijken voor de een of andere functie in hun presidium — of zij in de jaren van hun kring een klein, ludiek toespraakje wilden houden over de opzet en de bedoeling van het project. Vervolgens lieten dezen een plastic

zakje tijdens de les rondgaan en elke student kon een persoonlijke bijdrage leveren. Het geld werd uiteindelijk op een centrale plaats — in de Justus Lipsiusstraat 40 — bij elkaar gebracht.

Het project werd in alle kringen entoesiast en sympatisch aangepakt. De cijfers logen er ook niet om. Het — voorlopige — bedrag bedraagt 123.920,5 fr. Voorlopig, want godsdienstwetenschappen brengt immers nog een som binnen. Om technische redenen werden niet alle kringen in Leuven bereikt. De opbrengst komt voort uit de plastic zakjes van: Geschiedenis, Klassieke Filologie, Ro-

maanse Filologie, Germaanse Filologie, Oriëntalistiek, Psychologie, Pedagogie, Sportkot (L.O en Kine), Geneeskunde, Burgerlijk Ingenieurs, Landbouw, Wis- en Natuurkunde, Biologie, Aardrijkskunde, Rechten, Politieke en Sociale Wetenschappen en privé-schenkingen.

Indien er nog kringen zijn die een bijdrage willen leveren, kan dit natuurlijk op het kontakadres: Ziekenhuis Guatemala, Justus Lipsiusstraat 40, 3000 Leuven.

Hierbij danken de initiatiefnemers iedereen die aan dit toffe zaakje hebben meegedaan. (RP)

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redactiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studietoestand en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Bildzeitung

Faze krijgt allengs hoe deudelijker de allure van een kwalijk riekend rioolblaadje, waar de politieke "opposanten" in je reinste Bildzeitungstil door de stromt getrokken worden. In Faze 6 kon men in een interview met KVHV-preses Martens lezen dat "de radikale Kriminologen in het verleden reeds onwetige daden gesteld hebben en dat ze een potentieel gevaar voor de paus inhouden." Argumenten voor deze stelling hoeven niet bijeen geschraapt te worden, riooljournalistiek à la Faze is al blij genoeg met de insinuatie an sich.

In Faze 9 wordt vermeld dat de brandstichting op 4 april in het KVHV-gebouw "het werk is van radikaal en crimineel ingestelde studenten." In de vorige zin wordt duidelijk gemaakt dat men hierbij denkt aan "groeperingen" en er wordt aan toegevoegd dat "het inderdaad hoog tijd is dat dergelijk onkruid gewied wordt aan de K.U. Leuven." Helias moet ook deze stellingname weer enige vorm van bewijsvoering ontbreken, maar voegt de Faze-journalist er bezwerend aan toe: "er bestaat zoiets als publieke geheimen... en waar rook is, is vuur..." Waarom vermeldt Faze dat ander 'publiek geheim' niet, nl. dat het KVHV zijn kot zelf zou in brand gestoken hebben, om daarmee heel de anti-pausbeweging in een crimineel daglicht te stellen? Na de aanslag op het KVHV-gebouw stelde het KVHV onmiddellijk de subsidies (FKK) aan de Radikale Kriminologen in vraag... Met welk argument is het te verantwoorden dat de Akademische Overheid dergelijke riooljournalistieke nonsens subsidieert?

Namens de Radikale Kriminologen
Naam en adres
bij redactie bekend

N.v.d.r.: Let wel effe op! De opstellers van het KVHV-pamflet gebruiken de insinuaties radikaal en crimineel onkruid. De Faze-redacteur parafrazeert die insinuaties; toegevoegd ze hadden beter tussen aanhalingstekens gestaan. Het is niet al goud wat blinkt, maar evenmin al stromt wat stinkt.

Medica aan "Piet Crommen" — Verdachtmakingen in Faze

Als voorzitter van de werkgroep medische opleiding van het vorig presidium van Medica, kan ik niet nalaten te reageren op een stekelig zinnetje uit het artikel "Croque-Monsieur en kernraketten" van de heer "Piet Crommen" in Faze 9. ("Tenslotte zou men de poging tot hervorming van de medische opleiding willen voortzetten, die, tussen haakjes gezegd, dit jaar strandde door een gebrek aan realisme en een tekort aan geïnteresseerde studenten...")

1. Het studententje strandde dit jaar niet. We hebben onze voorstellen tot een globale (en beperkte) herangschikking van vakken in de verschillende jaren achtergehouden tot de discussie over een aantal professorenvoorstellingen was afgelopen. Deze plannen waren veel radicaler en minder realistisch dan het onze, maar ze waren goed en het leek ons verstandiger van op deze varend boot te springen (in eerste instantie toch), en positief mee te werken. Na aanvankelijk enthousias-

me bleken deze professorenplannen toch te omvangrijk om haalbaar te zijn. Op de laatste stuurgroep in maart '85 werden alle plannen nog eens naast elkaar gelegd en bleken deze allen weinig haalbaar. Op dat ogenblik hebben wij ons studententje uitgebreid voorgesteld en bleken de aanwezige professoren 50% positief en 50% afwachtend tot negatief te reageren. Wij hebben dan ook de indruk dat ons plan misschien realistischer is dan Piet Crommen meent te mogen suggereren. De nieuwe presidiumploeg, in tegenstelling tot de heer Mombaerts, had zich daarover tenminste geïnformeerd en scheen het dan ook de moeite waard te vinden om volgend jaar min of meer in dezelfde lijn te varen en de discussies rond het studententje plan te zetten.

2. Wat het gebrek aan interesse betreft, zou ik Piet Crommen erop willen wijzen dat wij dit jaar op 25 mensen permanent hebben kunnen rekenen op de vergaderingen van de kandidaturen en de doktoraten. Verder waren er ruim 200 aanwezigen op het debat over de medische opleiding georganiseerd op 27 februari. Het studententje is bediscussieerd en opgesteld gedurende een vergadering met ruim 50 aanwezigen. Iedereen die met een werkgroep binnen de kringen werkt, zal moeten toegeven dat dit kwa belangstelling goed te noemen valt.

3. Wat het gebrek aan realisme betreft: dit jaar werden de voorstellen van de studenten i.v.m. de EHBO-kursus, een voorstel i.v.m. de lessen cardiologie, een schema i.v.m. de overlappings in infectieziekten, een aanvanden van het principe dat eerst een syllabus met de inhoud van een nieuw vak aan de stuurgroep moet worden voorgelegd, een concrete uitwerking van het praktisch examen in de 4e dok en nog een serie andere 'realistische' projecten gerealiseerd, d.w.z. concreet uitgevoerd.

Mag ik als besluit de bedenking formuleren, dat de heer Piet Crommen zich beter zou mogen informeren alvorens hier en der stekelige opmerkingen te formuleren en dat hij volledig vrij is (was) om met een tegenpresidium en andere ideeën op te komen.

Beleefde groeten,

Bart De Strooper,
4e dok.
werkgroep medische opleiding Medica

Wij en zij...

Door dit te lezen, beste lezer, bent u erin gelopen. Wij hebben dit artikel, met als alle andere trouwens, alleen maar geschreven omdat u zo zou weten wat erin staat. Dat lijkt banaal, maar is dijuels belangrijk. Uw leeggierigheid bewijst immers het belang van een degelijk informatiekanaal aan deze unieff. Een dergelijk kanaal kan en moet u op de hoogte houden van de stand der dingen in dit gezegend studentenstadje. En dan bedoelen we niet de meest recente wetenschappelijke ontwikkelingen, maar het gewone reilen en zeilen van alle dag onder profren en studenten. Geen theoretisch gezwam, geen zwaarwichtige beschouwingen, maar sappige feiten.

Al te vaak wordt er diepzinnig gediscussieerd over participatiestructuren, democratische vertegenwoordiging, contact met de basis en meer van dat fraais. Dergelijke discussies vertrekken dan vanuit een bepaald waardenstelsel waarvan ieder het zijne heeft. Dat mag voor ons natuurlijk ook wel, maar de feiten gaan bij ons voor, de ware toedracht der dingen. Een geïnformeerde lezer is er twee waard.

Lezersbrieven zoals in dit nummer brengen de redactie dan ook in een moeilijk parket. Dergelijke brieven krijgen we van lezers die niet op onze berichtgeving kritiek hebben, maar op die van het concurrerende blad 'Faze'. Zij vin-

Verbetering beloofd...

Ekonomika evalueert zijn werking

KRUL heeft niet gewerkt dit jaar. Er werden drie werkgroepen opgericht: onderwijs, sociaal en ontspanning, maar geen ervan is van de grond gekomen. KRUL werd recht gehouden door een handjevol medewerkers, vooral ekonomiestudenten. Eén van de belangrijkste doelstellingen — het contact met het gros van de studenten — is niet gerealiseerd. Er is daarvoor een groot gebrek aan interesse bij de basis. Maar volgend jaar zullen we zeker werk maken van onze werking.

Het is niet onze gewoonte op deze manier met de deur in huis te vallen, maar voor een keer kan het toch. Recent hield Ekonomika zijn laatste bestuursvergadering ter evaluatie van het voorbije jaar. Ook KRUL stond op de evaluatie-agenda. Bovenstaande inleiding geeft wat de teneur weer van wat naar aanleiding daarvan zal gezegd werd.

De basis

Maar het zouden geen ekonomistjes zijn als ze voor die mislukking geen rationele verklaring hadden. De aanwezigheid van enige inhoudelijke werking van betekenis wordt gekataloogd onder de gemeenschappelijke noemer *groeioproblemen*. "Al onze beschikbare energie hebben we geïnvesteerd in het opbouwen van een structuur en het verwerven van mede-beheer en financiële middelen. Daardoor is onze werking totaal verwaarloosd," aldus de KRUL-delegatie.

Zij zien echter ook resultaten. Voorreest is de totstandkoming van 'Faze' en verder heeft men een reële stem in het mede-beheer. Dat de KRUL-mensen op bijvoorbeeld de Raad voor Studentenvoorzieningen al enkele malen hun dagorde en documenten vergeten waren, werd er niet bijverteld.

Uit de zaal kwamen ondanks deze verklaring enige vragen los. De relatie met de basis bleek bij de modale student niet erg in de smaak te zijn gevallen. Iemand herinnerde eraan dat ten tijde van de uittreding van Ekonomika uit ASR, een belangrijke kri-

stiek erin bestond dat de student binnen ASR te weinig in de pap te brokken had. Hiermee baande men de weg om te stellen dat ASR te bureaucratisch zou zijn en dat de vrijgestelden er alles naar hun hand zouden zetten. Men stelde de vraag of het systeem van kringafgevaardigden die in de raden het standpunt van hun kring vertegenwoordigden, niet een maximale inspraak van de studenten garandeert. Sterker nog: is de oplossing van KRUL voor de studenteninspraak wel een oplossing? Kan het Centraal Orgaan van de KRUL eigenlijk wel een democratische besluitvorming verzekeren? Het CO is immers de bonte verzameling van pressen die naast hun tijdrovende kringaktiviteiten ook nog tijd moeten vrijmaken om zich dan zinvol uit te spreken over zowel onderwijs, ontspanning als sociale problematiek. Het mogen dan nog supernummers zijn, dan blijft nog altijd de belangrijkste kritiek dat het CO de besluitvorming niet naar de kringen decentraliseert, maar gewoon zelf beslist. Wie houdt er nu eigenlijk het meest rekening met de mening van de student?

Toenadering

KRUL gaf toe dat een groot deel van de studenten te weinig inspraak heeft. Maar in de zaal was men met die bekentenis duidelijk niet tevreden: "Wij weten veel te weinig van KRUL; julie bekosttoeven maar wat onder mekaar." Of zelfs: "Niet iedereen in de fakulteit ekonomie wenst zich tegenwoordig te zien door de KRUL." De poppen gingen pas goed aan het dansen toen iemand voorstelde weer maar eens een referendum te houden met als inzet 'Ekonomika uit de KRUL'. We herinneren hierbij even aan de affiche die even voor de paasvakantie gesignaleerd werd in het handelskot met als ronkende titel: "Ekonomika uit de KRUL. Lees Faze: 't is genoeg geweest." Maar het presidium vond plots dat de discussie te technisch werd en ging over op het volgende agenda-punt.

Ekonomika zou volgend jaar serieus werk willen maken van de toenadering tot ASR. Eigenaardig genoeg trekt men voor dit 'serieus werk' niet meer dan een maand uit. Slaagt men dus niet voor eind oktober, dan zal men KRUL

uitbouwen tot de kringoverkoepeling van Leuven, politiek en up to date, aldus Gert Van Wichelen. Dit uitbouwen betekent dat er een serieus programma zal uitgewerkt worden, dat de verschillende werkgroepen van de grond zullen komen en dat men de student meer bij de besluitvorming zal betrekken. Men heeft dus kennelijk wel een plan voor volgend jaar in gevang. Men heeft dus kennelijk wel een plan voor volgend jaar in gevang. Men heeft dus kennelijk wel een plan voor volgend jaar in gevang. Men heeft dus kennelijk wel een plan voor volgend jaar in gevang.

Alle begin is moeilijk

Totaal gebrek aan inhoudelijke werking, slecht contact met de basis... het doet vreemd aan KRUL-mensen het te horen toegeven. Het klinkt alsof men al zijn vroegere kritiek op ASR weer moet inslikken.

De door KRUL opgebouwde alternatieve structuur blijkt even weinig contact te hebben met de brede basis en krijgt zelfs heel wat kritiek te slikken van diezelfde basis, als het publiek op de vergadering enigszins representatief is. Ook het alternatief voor de destijds zo verfoede vrijgestelden — de enkele jobstudenten die men heeft aangeworven — heeft het niet waargemaakt. De inhoudelijke werking die moest ontstaan in de werkgroepen is gewoon niet van de grond geraakt.

En hoe zit het met het politieke karakter van de KRUL? Is het geen politiek maneuver en organisatie die werkt rond democratisering van het onderwijs tot een financiële adelerling te dwingen en aldus haar werking te bedreigen, zonder zelf een alternatief te bieden? Is dat geen bewust tegenwerken van de democratisering?

Het is hier niet de bedoeling aan te sturen op een verdere polarisatie tussen ASR en KRUL, maar erop te wijzen dat KRUL als alternatief op basis van kritiek op ASR mislukt is. Zij hebben voor een van hun bezwaren tegen ASR een leefbaar tegenvoorbeeld kunnen stellen. Het gaat bijgevolg niet op stuivogelpolitiek te voeren en bij nieuwe verzoeningspogingen met de oude tegenargumenten te schermen die inmiddels door de mislukking van een jaar KRUL-praktijk ontcracht zijn.

Een aktualisering van het standpunt op basis van gezonde zelfkritiek dringt zich dan ook op. Hierdoor wordt de kans op toenadering duidelijk vergroot en dat moet KRUL als voorstander van verzoening toch toejuichen. Het zal de werking rond democratisering ten goede komen en daarom gaat het tenslotte nog altijd. Afspraak in oktober voor de ultieme verzoeningspoging?

Marc Sys

vond het maar logisch dat je van Faze niet meer kan verlangen dan van Veto. We hebben het verslag onderdruisen gepubliceerd al was de VTK-redenering ons niet geheel duidelijk. Op het destijds in Veto verschenen artikel van iemand uit de RvS-delegatie was immers helemaal geen kritiek gekomen. Veto had dus niks recht te zetten, vonden wij zo. Maar kom.

Op de eerstvolgende RvS-vergadering werd de KRUL-delegatie op de vingers getikt voor het ook volgens de raad erg vertekende artikel en beloofde ze een rechtzetting te publiceren. En wat zochten u en wij tevergeefs in Faze 9? Precies, van rechtzetting geen spoor, zelfs niet van de eis ertoe, zelfs geen ekskuus.

En waar zit nu het venij? In het staartje van het verhaal, zoals altijd. Nu Faze geluinderd heeft en Veto de zaak weer recht getrokken heeft, is voor velen de zaak afgelopen. "Het staat toch allemaal schoon in de Veto, waarom moet dat dan nog eens in Faze?" En Faze mag weer rustig verder doen!

Jamaar hola, wij zijn toch Faze's voogd niet die de ruiten moet betalen die de kwajongen gebroken heeft?

Paul Bijnsens

KOLOFON

Veto, jaargang 11 nr. 30 dd. 23 mei 1985

Redactie

Peter Mostrey, Bart De Moor, Pascal Lefèvre, Dirk De Naegel, Berk Malfiet

Hoofdredekteur

Polleke Bijnsens

Redactiesekretaris

Filip Huyzenruyt

Eindredakteur

Polleke Bijnsens

Medewerker

Ivan De Vadder, Eddy Daniels, Toon Boon, Vanzwanske, Didier Wijnants, Johan De Clus, Karel Lanno, Gilberte Boeckmans, Mark Heeren, Marc Sys, Rudy Lanssens, Rudy Paesen

Foto's en doka

Didier Wijnants

Zetwerk en lay-out

Polleke Bijnsens, Marc Heeren, Bert Malfiet, Pascal Lefèvre, Luc Baltussen, Didier Wijnants, Carl Van Mol, Filip Huyzenruyt, Peter Mostrey, Dirk De Naegel, Gilberte Boeckmans

Sociologie-studenten onderzoeken leefsituatie van de kotstudent

Studenten komen niet meer op straat. Dit is één van de bedenkingen die naar voor komen tijdens het bekijken van de eerste resultaten van de enquête, uitgevoerd door studenten van de 2de kandidatuur sociologie. De enquête werd opgezet in het kader van het praktikum sociologisch onderzoek. Voor een interpretatie van de eerste resultaten namen we de cijfers onder de loep samen met de projectleiders.

Met het onderzoek wilde men achterhalen hoe de kotstudent in Leuven momenteel leeft en wat hij denkt over een aantal zaken die verband houden met zijn/haar studiesituatie en het studentenleven in het algemeen. Hiervoor werd een beroep gedaan op 258 kotstudenten. Een kotstudent is gedefinieerd als een student die in de inschrijvingslijsten van de KUL vermeld staat met een thuis- en een kotadres. Die 258 respondenten zorgden voor een representatieve steekproef.

In dit artikel zal het niet zo zeer gaan over wat de student doet, dan wel over wat hij denkt.

ASR-KrUL en NC

De kennis over organen die aansluiten bij de student is heel klein. Dit blijkt uit de antwoorden die gegeven worden als men vraagt naar een aantal officiële beleidsorganen waarin studenten vertegenwoordigd zijn en naar de omschrijvingen van bepaalde afkortingen (POC, ASR, FK, ...). Op basis hiervan werd een kennisvariabele opgesteld. Dit levert een puntenschaal op van 0 tot 11. De gemiddelde score bedraagt 4,48, 'gebuisd' dus. De student heeft blijkbaar geen inzicht in de organen. 25% (1 op 4) heeft geen kennis van de officiële beleidsorganen van studenten en 15% noemt enkele juiste organen. ASR blijkt door 80% gekend te zijn, maar de POC slechts door 20%.

Ook was er een vraag aangaande de splitsing tussen ASR en KrUL. 19% heeft nog niets gehoord over de scheiding, 36,8% heeft iets gehoord maar nog niet veel en 43% heeft reeds heel wat gehoord. Ook de attitude tegenover de twee overkoepelingen werd gepeild. De interviewer las dan 4 uitspraken voor over de ASR en KrUL, waarna de geïnterviewde moest zeggen of hij er al dan niet mee akkoord ging of hij er mening over had (o.a. "KrUL heeft een tekort aan inhoudelijke werking" en "De werking van ASR is bij de studenten niet gekend"). De attitude- en kennisvariabele samen berekend, levert op dat 54% iets weet en een mening heeft, en dat 6,7% iets weet maar geen mening heeft. 18% is echter onbekend met dit alles.

Ten aanzien van numerus clausus (NC) werden 5 verschillende vragen gesteld. Op de vraag "hoe staat u tegenover NC in het algemeen?" antwoordt 13% vóór NC te zijn, 75% is er tegen en 10% heeft geen mening. Als men vraagt "hoe staat u tegenover NC in de fakulteiten waarvan een groot deel van de afgestudeerden geen werk vindt?" stijgt het % van de studenten pro NC met 11%: 24% vóór NC, 63% tegen en 12% verklaart geen mening te hebben. Dit wijst erop dat men binnen een geargumenteerde kontekst gemakkelijker te vinden is voor het invoeren van NC.

Hoe komt het nu dat de student zo weinig afweet van die organisaties en zaken die hem aanbelangen? Niet door de kenmerken van de studiesituatie (het volgen van de lessen, het blokken), want er werd geen samenhang gevonden tussen die studiekenmerken en de kennis. Zo werd de variabele i.v.m. de splitsing ASR-KrUL gerelateerd met 2 andere variabelen: het aantal uren studeren en het aantal uren brossen. De kennis over de scheiding hangt slechts in beperkte mate samen met het brossen (NB! 45% is gekatalogeerd als regelmatige lesgever, d.w.z. af en toe brossen). De gemiddelde kennis over de studentenorganen varieert van 4,07 bij de brosser tot 4,87

bij de niet-brosser. Ook is er geen samenhang tussen de kennis en het blokgedrag. Die kennis wordt wel bepaald door het jaar waarin men zit: hoe hoger, hoe meer kennis.

Aktiebereidheid

Men heeft de indruk dat de student minder gemakkelijk gemobiliseerd geraakt en dat hij minder gericht is op acties. Uit een aantal vragen blijkt dat er bij 35% een complete afwezigheid is ten aanzien van het voeren van actie (o.a. voor het behoud van vrijstellingen en tegen NC), 35% staat er zwak tegenover en 30% is sterk bereid om acties te voeren.

Ook hier gaat de studiedrukhypothese (we moeten meer studeren en hebben aldus minder tijd voor andere dingen) niet op. Net zo min als de frustratiehypothese (wat we ook doen, het helpt toch niet) een soliede verklaring zou geven. Een verklaring werd wel gevonden met behulp van 3 andere kenmerken: de politieke voorkeur van de student, zijn standpunt over de raketten en de permissiviteit (wat acht men wel en niet toegelaten op seksueel vlak). Deze samenhang geldt niet alleen voor de aktiebetrokkenheid, maar ook voor de kennis omtrent aangelegenheden die studenten aangaan.

Zo werd de politieke voorkeur van de student nagegaan aan de hand van de vraag "Welke partij of welke partijen zouden volgens u mening in de volgende regering moeten zitten?". 23,5% heeft geen mening en de andere

percentages zijn als volgt verdeeld:

- links en centrum-links	24,7%
- centrum	13,0%
- rechts en centrum-rechts	38,7%

De linksen en centrum-linksen zijn het meest geïnformeerd over studenten-aangelegenheden (b.v. bij de linksen is men beter op de hoogte van de splitsing ASR-KrUL). Wat de aktiebereidheid betreft is er bij links 47% bereid aktie te voeren tegenover 20% bij rechts.

Behalve de politieke voorkeur werd ook het standpunt met betrekking tot de plaatsing van de raketten nagegaan. Hierin verschilt de enquête wel met de

nationale opiniepeilingen. Bij de bevolking is: 65% tegen de raketten. Dit aantal daalt gevoelig bij de studentenbevolking. Iets meer dan de helft is tegen de plaatsing en iets meer dan een kwart is vóór. Dit standpunt hangt samen met de aktiebereidheid, maar niet met de kennis over de scheiding ASR-KrUL.

Een derde faktor die er mee samenhangt is de permissiviteit. Hoe permissiever (hoe seksueel opener en toleranter) hoe meer aktiegericht de student, en hoe meer hij tegen NC is; maar dit hangt niet samen met de kennis over ASR-KrUL.

De praktikumleider voorspelde op basis hiervan dat de studenten op lange termijn niet meer gemobiliseerd zullen worden. Dit komt niet door — zoals gedacht werd en wordt — een te grote studiedruk, maar wel omdat de studenten akkoord zijn met de meeste zaken.

Een vergelijking...

	Veto %	Faze %
is gekend	98	78
is niet gekend	2	22
leest u het blad		
- wekelijks (Veto) / 3-wekelijks (Faze)	21	25
- niet wekelijks, maar meestal	18	—
- af en toe	46	45
- nooit	12	30
inhoud van het blad		
- zeer goed	2	1
- goed	40	26
- niet goed, maar ook niet slecht	38	43
- slecht	8	13
- zeer slecht	3	4
- geen mening	8	13

onvermijdelijke volkstoeloop wordt op veilige afstand gehouden, en men doet geheimzinnig: een onvervalst bomalarm.

Bij voorzichtig onderzoek blijkt de kamionet leeg te zijn: geen bommen noch gasflessen, geen bloemen noch kransen. "Maar verdacht is verdacht, dus het blijft verdacht," moet de BOB gedacht hebben en ze vinden de ingevulde papieren van de huurder van de kamionet — laten we haar Chris noemen. Nu heeft Chris niet zo'n duidelijk handschrift en de speurders lezen het verkeerde huisnummer op de doorslag van het dokument. Bij navraag aan het huis is er natuurlijk niemand van die naam bekend.

Dat maakt het natuurlijk helemaal verdacht: hoe durven ze, valse papieren! "Mj-misschien toch de co-co-communisten," moet een BOB-er angstig gedacht hebben. Via enig nationaal speurwerk wordt het adres van de ouders van Chris in Gent opgesnuffeld. Die worden dan ook prompt — het is ondertussen dus even over middernacht — met een bezoeke vereerd. "Wat doet uw dochter in Leuven?" "Waar zit de bom?"... Zeg zelf, je zou voor minder bezorgd raken als ouder van een student in Leuven.

Bij de ouders raken ze niet veel wijzer. Die houden zich van de domme en beweren dat hun dochter studeert in Leuven en dat ze de bom ook niet weten liggen. De ouders verklappen slechts het echte adres en geven na lang aandringen toe dat ze ook niet altijd

Faze-Veto

Uit de tabel — elders op de bladzijde — kan men de kennis, het lezen en de evaluatie van de 2 studentenbladen nagaan. De interpretatie hiervan laat ik aan u zelf over om niet te worden beschuldigd van favorisisme of vooringenomenheid.

Als belangrijkste konklusie geldt dat noch Faze noch Veto 'clan-bladen' zijn: beide bladen hebben geen specifieke lezerspubliek. De helft die Veto wekelijks leest, leest ook meestal Faze.

Terwijl de frekwentie van het lezen van Veto niet samenhangt met het aantal jaren dat men al studeert, schijnt er bij Faze die samenhang wel te zijn. In de kandidaturen leest 39% nooit Faze; het studentenblad van de KrUL zou eerder in licentieringen gelezen worden.

Ook werd de samenhang met de politieke voorkeur nagegaan. Veto en Faze worden zowel door links als door rechts gelezen, maar Faze wordt meer door rechts goed bevonden en Veto meer door links.

Een laatste punt dat tijdens het gesprek besproken werd, is het Stuc. Uit de resultaten blijkt dat de studenten blijkbaar niet naar 't Stuc gaan en zich er niet mee betrokken voelen.

Slotsom: de progressieve student van weleer is niet meer zo sterk in aantal vertegenwoordigd. Er is wel een groep studenten die sterk aanwezig is, maar die trekt zich van de zaak niets aan. Bovendien neemt de greep op de studenten af.

De bedenkingen in dit artikel zijn het gevolg van een eerste indruk van de resultaten. Alle resultaten dienen nog verder verwerkt te worden in de hoop een typologie van kotstudenten op te kunnen stellen. Wie meer wil weten over deze enquête kan terecht op Van Evenstraat 2C op de 2de verdieping.

Marc Heeren

akkoord zijn met wat hun dochter allemaal uitspookt.

Co-Co-Communisten

Het echte adres blijkt in dezelfde straat te liggen. Met drie BOB-ers vallen ze het huis binnen "want co-co-communisten zijn ge-veeralijk" zullen ze gevreemd hebben. Chris en kogtenoten worden wel een uur lang ondervraagd: "Waar zijn de medeplichtigen?" "Waar is de kamionet?" Wie heeft die kamionet geleend? Hoe groot zijn die meubels? "Hoe heet dat gazetje?" "Welk is uw schoennaam?"

Maar Chris houdt vol niets over bommen te weten. Chris probeert: "Stond de kamionet misschien verkeerd geparkeerd?" Natuurlijk niet, want dat zou te verdacht zijn... Rond half twee geven ze het op en wordt de Parkstraat terug veilig verklaard.

De schildwachten van de kazernes kunnen voorlopig gerust zijn: de CCC (Co-Co-Communisten voor zenuwlijders) zal niets uitrichten bij het pausbezoek aan Leuven. Tijdens de tocht door de stad van JP II ziet het bovendien zo blauw van de orde-diensten dat zijne hoogheid nu wel een erg persoonlijke opvatting zal hebben over de nationale klederdracht van de Belgen...

En nog een goede raad: neem geen valiesje mee naar de eksamens, behalve als je perse uitsiel wil verkrijgen: een bomalarm duurt zeker twee uur!

Paul Bijnsens

Veto-kamionet veroorzaakt bomalarm

Leuven vol paniek

Laag het aan het bezoek van de paus aan Leuven, of aan de volle maan, we weten het niet. Waarschijnlijk zal de aanslag op het VBO-gebouw er wel voor iets tussen-zitten. In ieder geval waren de Leuvense ordediensten de laatste tijd nogal "zenuwachtig" en elk gebouw met een voordeur breder dan 1 meter werd dan ook door voetgangers gemeden, kwestie van geen rondvliegende brokstukken tegen zijn knikker te krijgen. Erger is het natuurlijk gesteld als je zo'n poort als wachtpost moet bewaken, zoals bijvoorbeeld die brede poort van de kazerne in de Parkstraat...

Dinsdag 14 mei: het Veto-nummer 29 rolt reeds van de pers. Een dag eerder dan normaal, want donderdag is er geen les. De verzending verloopt vlotjes en om 19.00 u zijn alle verstuurde exemplaren aan het postkantoor bezorgd. De overige exemplaren worden de volgende dag over verschillende verdeelpunten rondgebracht. Dat geeft dus even de gelegenheid om 's avonds de kamionet uit te lenen om bijvoorbeeld enkele meubeltjes uit Antwerpen te halen: de produktiemiddelen moeten efficiënt gebruikt worden en het is nog goedkoop voor beide partijen ook.

Verdacht

Met in hun achterhoofd de belofte om de kamionet de volgende morgen vóór 10.00 u terug te bezorgen, vertrekken dus enkele vrienden naar verre streken. Wanneer die tegen middernacht terug zijn en alles in hun kot in de Parkstraat hebben afgeladen, is het natuurlijk te laat om nog te tanken. Vóór het kot is geen parkeerplaats, maar een 200-tal meter terug is er plaats in overvloed. De chauffeur die de kamionet omléende — laten we hem Gerrit noemen — rijdt het blokje om en zet daarbij een vriend — laten we hem Diederik noemen — af aan de kampus Sociale Wetenschappen; die heeft daar namelijk zijn auto geparkeerd.

Bomalarm dus...

Het mag gezegd zijn: in rekordtijd was politie en rijkswachter verwittigd en rukten de manschappen aan met de nodige kombi's met zwaailichten: Parkstraat afgesloten voor alle verkeer en ontminningsdienst ter plekke. De

Doe vooral normaal als u hier langs loopt: u loopt het risico gecontroleerd te worden.

(foto Veto)

Paus gesignaleerd te Leuven

(vervolg van p. 1)

paus uitstapte, bracht de Koninklijke Sint-Sebastiaansgilde van Werchter de vendelgroet. Vervolgens werd de paus uitgenodigd om over het vaandel te stappen, naar het schijnt een eeuwenoud gebruik dat enkel de hoogste burgerlijke en kerkelijke gezagsdragers éénmaal in hun leven te beurt kan vallen.

Na de verwelcoming en samenzang volgde dan de toespraak (zie elders in deze Veto) door Els Gryson, van 2de licentie godsdienstwetenschappen. Zij stelde dat voor vele studenten de afwezigheid van geloof meer vanzelfsprekend lijkt dan de aanwezigheid ervan. Het werk van jongeren, waarmee zij zich ten dienste willen stellen van rechtvaardigheid en vrede, wordt bemoeilijkt door de economische crisis en de zinloze wapenwedloop. Els lokte een gemengde reactie uit toen ze zei dat het erodokoraat voor bevrijdingsteoloog Sobrino met vreugde werd onthaald. Vooral de 20 man en een paardekop van het KVHV misdroeg zich hier schromelijk. Deze predikers van de 'verdraagzaamheid' skandeerden "buiten, buiten" en hieven een boe- en fluitconcert aan. Nochtans applaudisde het overgrote deel van de aanwezigen. Applaus oogste Els ook toen ze stelde dat "de universitaire gemeenschap zoekt naar een moraal die mensen bevrijdt en die relaties uit de sfeer haalt van geboden en verboden."

Zwak

De speech van Vic Van Pelt namens de Leuvense bevolking was ronduit slecht en haalde, in tegenstelling tot alle andere, dan ook het avondnieuws noch de kranten. De heer Vic Van Pelt is werkzaam in de Leuvense parochie-pastoraal en voorzitter van de Leuvense dekanale raad. In het dagdagelijkse leven is hij directeur van de Boerenbond regio Brussel. Dit verklaart allicht waarom het middenin zijn praatje ineens galmde: "Als kristelijk geïnspireerde organisatie behartigt de Belgische Boerenbond het sociale, kulturele, stoffelijke en zedelijke welzijn van boeren en tuinders." Menig-

een dacht onwillekeurig aan het recentste hormonenschandaal.

Steken en zalven

De speech van de rektor daarentegen was wél goed. De Somer verstaat als geen ander de kunst om eerst een ongezone plek te ontmetten, dan eensklaps toe te steken en een vinger in de wonde te boren, om vervolgens het ontstane gat zacht zalvend te dichten. Of toch die indruk te geven. Zo begon hij met een historische noot, waarin hij citeerde uit de pauselijke stichtingsbul van de universiteit van 1425. De trouw van de KUL aan deze bul is echter geenszins gekenmerkt door slaafsheid of gedwee conformisme. Zo brachten de theologische controverse uit de geschiedenis meermalen open conflicten te weeg binnen de universiteit en gaven zij aanleiding tot afkeuring en veroordeling van professoren. De KUL beschouwt het dan ook als haar plicht gevestigde waarheden bestendig in vraag te stellen en aan te passen aan de taal en het denken van de tijd. Elke intellectueel bevindt zich altijd in het grensgebied tussen het reeds gekende en het nog niet gekende. Dit geldt zowel voor deoloog als voor de natuurwetenschapper. De Somer eiste voor elke wetenschapper het recht en de vrijheid tot dwalen op. Hierbij citeerde hij uit een toespraak van de paus zelf, waarin deze stelde dat "er geen tegenstrijdigheid mogelijk is tussen wetenschap en geloof, vermits uiteindelijk elke realiteit voortkomt uit de scheppende God."

De rektor raakte ongetwijfeld een gevoelige snaar aan, toen hij stelde dat het zelfstandig theologisch onderzoek zich moet onderscheiden van het kerkelijk leerambt. In een volgend luik had De Somer het over de militaire toepassingen van het wetenschappelijk onderzoek en over de waanzin van de nucleaire wapenwedloop. "Elk redelijk mens deelt de onrust waaraan U uiting hebt gegeven betreffende de gevaren van een nucleaire oorlog. Met ontzetting hebt U vastgesteld dat meer dan de helft van alle vóórsers ter wereld tewerkgesteld wordt voor onderzoek met militaire doeleinden," aldus De Somer. Toen was het de beurt aan

Johannes Paulus II himself.

Geloof en cultuur

Als in een reflex begon de massa te skanderen: "Leve de paus." Toen één en ander enigszins uitgestorven was, zei de paus: "Gij moet zwijgen om spreken te kunnen." Dit was niet één of andere duistere evangelietekst; de paus verzocht gewoon de massa om stilte, zodat hij met zijn toespraak zou kunnen beginnen. Weinigen hebben echter deze eerste, onduidelijk uitgesproken woorden, gesnapt, en het daaropvolgende applaus was dan ook louter uit beleefdheid.

In zijn toespraak ging de paus in op de verhouding tussen geloof en cultuur. Volgens de paus is het geloof bron van cultuur en in de cultuur bloeit het geloof open. Het geloof zoekt te begrijpen en het verstand zoekt te geloven. Maar, aldus de paus, deze overtuiging betekent geen onverzoenlijke houding binnen de dialoog met personen die een andere levensbeschouwing hebben. "In de schoot van een levendige, katholieke universitaire leren gelovige professoren en studenten als het ware instinkten — of beter gezegd — door een speciale

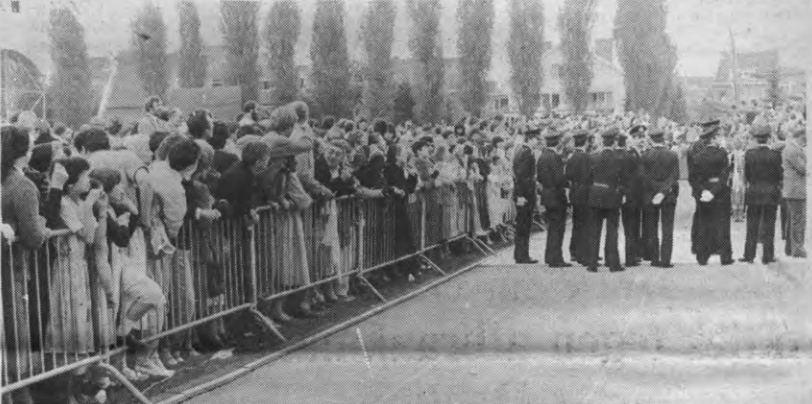
genade (sic) hun kennis en onderzoek plaatsen in een perspectief dat zich opentelst voor geheel de waarheid..." stelde de paus. Op de toespraak van de rektor m.b.t. de openheid van het onderzoek, reageerde de paus: "Elke discipline heeft eigen methodes en eisen, alsook eigen voorwaarden, waaraan haar vooruitgang gebonden is. De theologie hoort per definitie thuis binnen de geloofs-schat zoals die door het kerkelijke leergezag wordt doorgegeven, bewaard en verklaard, zowel wat het dogma betreft als de kristelijke, etische implicaties." Een overduidelijke hint. Volgens de paus moet het leergezag zich wél bezighouden met de grote etische vragen van onze tijd. "Centraal hierbij staat de vraag: wat is de mens? Op die vraag moet een antwoord gegeven worden." "Zelfs degenen die aan God twijfelen — en er ook vlug toe komen aan de mens te twijfelen — voelen heden ten dage, min of meer bewust, de noodzaak om de eerbied voor de mens te funderen en te garanderen: de eerbied voor het leven in al de stadia van zijn ontwikkeling." en verder: "Als de mens een vraag is, dan is Kristus een antwoord." Ook alludeerde de paus op de studenten-speech: "Naast het sterk kontemplatief en intellectueel perspectief, denk ik ook aan andere pastorale inspanningen die tegemoetkomen aan de dagelijkse noden van de studenten..."

De student, die in uw naam het woord voerde, heeft over deze initiatieven gesproken. Ze zijn des te noodzakelijker nu een belangrijk aantal van uw kameraden, die aan de universiteit studeren, zich wat vreemd voelen tegenover het geloof en de Kerk."

Vervolgens richtte de paus in het Engels nog enkele woorden tot de seminaristen van het Noord-Amerikaans college. Het slotwoord was voor 'de kristenen van Leuven en hun vrienden': "Verwezenlijk de eenheid van hart en geest in uw parochie-gemeenschappen, vooral tijdens de eucharistieviering van iedere zondag. In zo'n gemeenschappen zullen roeping tot het priesterschap en het religieuze leven spontaan ontluiken," sprak de paus, waarbij hij een vinger legde op de zere plek waaraan de Vlaamse en Westerse kerk in het algemeen toch wel lijdt.

De uittocht zelf gaf aanleiding tot enkele massahysterische tafelen. De massa, op het grasveld gezeten, haastte zich naar de nadarafsluiting, nog voor het einde van de pauselijke toespraak. Enkele dappers begonnen met bierbakken een persoonlijke edoch wankle tribune te stapelen. De paus-mobil legde de resterende 200m af met een zwaaiende paus en verdween toen in de nacht. Het frietkot aan de uitgang deed gouden zaken.

Bart De Moor

Op deze foto dan toch meer volk dan bewaking: op andere plaatsen in Leuven krioelde het van de wetsdienaars. (foto Veto)

De integrale tekst van de studentenspeech

Heilige Vader,

Als student mag ik mij tot u richten. Ik doe dit niet zonder huiver, omdat de verwachtingen tegenover Uw persoon en het ambt dat U bekleedt zo verschillend zijn, ook bij de jongeren. Maar ik wil dit in alle eerlijkheid doen.

Aan de universiteit leven wij in een milieu waar het rationeel denken sterk wordt gestimuleerd. Wij verwerven inzicht in het functioneren zowel van de natuur als van de samenleving. Wetenschap en techniek kennen een eigen ontwikkeling, waarin God niet ter sprake komt. Dat God aanwezig is, wordt door velen niet langer ervaren als vanzelfsprekend; vanzelfsprekend lijkt eerder zijn afwezigheid. In onze omgang met elkaar ervaren wij hoe moeilijk het is ons eigen geloof ter

sprake te brengen en het consequent te beleven te midden van de zeer pluriforme wereld waarin wij leven.

Hier ligt een uitdaging, voor onszelf en voor de Kerk. Zeggen dat de jeugd zich naar de Kerk moet keren is te eenvoudig. Integendeel, de Kerk moet naar de wereld toegaan: daartoe is zij door Christus gezonden, daartoe zendt Christus ook ons, vandaag. Wij weten dat dit ook Uw grote zorg is; wij willen deze verantwoordelijkheid ook opnemen. In verscheidene groepen proberen wij samen te zoeken naar de betekenis van het evangelie voor onze wereld. Wij beseffen dat het evangelie pas tot leven komt, wanneer wij ons laten aanspreken door een concrete nood en durven ingaan op de vragen van onze medemensen. Dan komen wij tot een heel nieuw verstaan van het

evangelie. Dan wordt het een levend woord, het woord van een Levende, een woord van te leven.

Veel jongeren willen meebouwen aan een wereld van rechtvaardigheid en vrede. Zij hebben op hun eigen manier de laatste jaren nieuwe levenswijzen geschapen voor gehandicapten. Met een nieuw vertrouwen brengen groepen hun projecten in de Derde Wereld onder de aandacht. Velen ontdekken de armen, dichtbij in onze eigen steden, en denken na over de structurele oorzaken van deze Vierde Wereld in de marge van onze samenleving. Studenten zoeken samen hoe zij zich in hun later beroep als arts, jurist, leerkracht, ingenieur dienstbaar kunnen maken om rechtvaardigheid en vrede te stichten. Liever dan zich tegen structuren af te zetten, zoeken zij

hoe zij structuren kunnen vernieuwen ten dienste van allen. En dat is niet gemakkelijk: zovelen zijn slachtoffer van de economische crisis en van de enorme werkloosheid. Allen voelen zich bedreigd door de zinloze wapenwedloop.

Wij kijken dan ook uit naar een profetische kerk waarin christenen worden bevestigd en geïnspireerd bij hun inzet voor een betere wereld. Wij verheugen ons bijvoorbeeld in het erodokoraat dat de Akademische Overheid van onze universiteit heeft verleend aan de bevrijdingsteoloog professor Sobrino. Hij heeft ons laten delen in zijn ijver om het evangelie als een goede boodschap te brengen aan de armen van onze wereld, maar ook in zijn onbevengende eerlijkheid en in zijn trouwe verbondenheid met de grote Kerk.

Op vele manieren proberen wij als zoekende gelovigen gemeenschap te vormen, kerk te zijn midden in de wereld, en daarbij ontdekken wij de

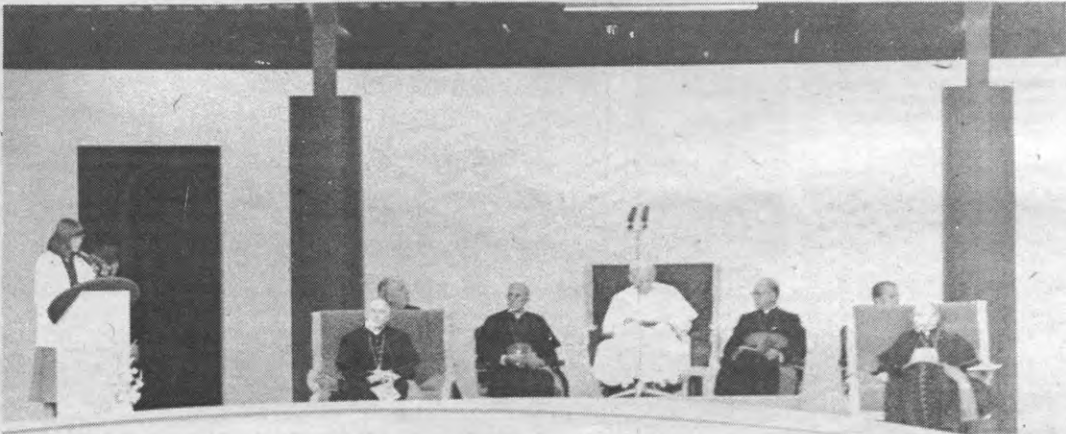
onvervangbare kracht van bezinning en gebed. Allerlei bewegingen, basis-groepen en gemeenschappen ontstaan, hier te Leuven zowel binnen als buiten de universitaire parochie en overal in het Vlaamse land. Velen onder ons nemen actief deel aan dergelijke jongerengroepen en engageren zich in hun thuisparochie.

Zo willen wij meebouwen aan een Kerk waar levensruimte is voor velen en ook ruimte om te zoeken. Zoals de apostel Johannes in Jezus' boodschap onderstreept ter attentie van de gelovigen van zijn kerkgemeenschap: "In het huis van de Vader is er ruimte voor velen (cfr. Joh. 14,1)". Bij velen onder ons groeit een nieuwe ervaring van de gemeenschap, een nieuw kerk-besef en wij zoeken binnen de grote Kerk ruimte om verantwoordelijkheid op te nemen. Door samen te werken als mannen en vrouwen, als leken en priesters, staan wij in nieuwe verhoudingen tot elkaar. Wij voelen sterk aan hoe men binnen de Kerk, hier bij ons maar ook in de Derde Wereld, zoekt naar een nieuwe uittekening van het ambt. Op dat gebied hebben wij grote verwachtingen.

Wij zoeken ook naar een moraal die mensen bevrijdt en die relaties uit de sfeer haalt van geboden en verboden. De zekerheid waarmee onze Kerk bepaalde etische gedragsregels poneert, vervreemd haar van de jeugd. Dat laat ons niet onverschillig.

Het aanvoelen van jongeren wordt, ook binnen de Kerk, soms verdrongen. Dat maakt het voor jonge mensen moeilijk om zich in de grote Kerk te herkennen, ja, dan is de Kerk wel eens voor jongeren een bijkomende moeilijkheid om te geloven.

Voor al deze punten hopen jongeren op een blijvend en open gesprek. Heilige Vader, wij zouden deze korte toespraak moeten kunnen verder zetten. Kort als ze zijn, vertolken deze woorden niettemin onze zorg om het geloof en om de gemeenschap in de Kerk. □

Els Gryson spreekt JP II toe in naam van de studenten: "relaties uit de sfeer van geboden en verboden".

(foto Veto)

Studiefinanciering, studiebeurzen,... in Leuven heeft vooral de Sociale Dienst ermee te maken. Studenten kunnen er terecht met praktische vragen over studietoelagen van de Vlaamse Gemeenschap, voor- schotten op de laatstige uit- betaalde beurzen, toelagen, leningen en andere aspecten omtrent het financieel statuut. Er- varingen met minderbegeode studenten... we hadden er een gesprek over met Lieve Buyck, Frans Devenijns, Hilde Gyns en Els Simons.

Veto: De Sociale Dienst is nietge- staande alles nog steeds een grote onbekende voor heel wat studenten. Hoe werken jullie?

Sociale Dienst: «De Sociale Dienst heeft een dubbele taak: enerzijds aan individuele dienstverlening doen, anderzijds naar buiten toe werken, oog hebben voor de "politieke dimensie" in de hulpverlening. De eerste taak is zeker de meest gekende. Afgezien van het verstrekken van inlichtingen inzake studiefinanciering, wordt er ook informatie gegeven over kinderbijslag, ziekteverzekering, werkloosheid, studentenstatuut, studentenhuwelijk enz. Tevens kan men er ook terecht voor opvang en advies bij allerhande problemen zoals o.a. conflicten thuis, relatieproblemen...»

«Maar deze eerste functie is niet voldoende. Wanneer uit de dienst- verlening blijkt dat heel wat indivi- duële moeilijkheden ook te maken hebben met maatschappelijke voor- zieningen en juridische tekortkomin- gen, dan is het nodig de betrokkenen,

Minderbegeoden aan de unief (deel 2) Ze weten wat ze missen...

de overheid en de publieke opinie hiervoor gevoelig te maken. Deze laatste functie is de moeilijkste: onze inbreng en invloed is immers beperkt. Daarom is het belangrijk regelmatig samen te werken met de andere sociale diensten en in contact te houden met de werknemersorganisaties. Maar van vakbondszijde blijkt er nogal wat terughoudendheid te bestaan omtrent de universitaire onderwijsproblema- tiek...»

Studiekosten

Veto: Sociale Raad heeft uitgerekend dat de gemiddelde (geïndexeerde) stu- diekosten voor beursstudenten zo'n 150.000 fr bedragen. Wat denken jullie van dat bedrag?

Sociale Dienst: «De budgetten die bij ons worden ingediend bedragen mo- menteel 120.000 tot 130.000 fr. Het gaat den wel over 10 maanden. Omgerekend naar een kalenderjaar komt dat inderdaad neer op een 150.000 fr.»

«Hierbij toch twee bedenkingen. Ten eerste vragen wij ons af of studenten rond komen met het op- gegeven bedrag. Er moet allereerst een onderscheid gemaakt worden tussen wat de student uitgeeft en wat hij nodig heeft. Ten tweede bereiken wij (van- zelsprekend) voornamelijk de min- derbegeoden. Deze mensen zullen echter sneller bezuinigen op bijvoor- beeld ontspanning, kleding, ...»

«Wanneer men over geïndexeerde bedragen spreekt moet men er wel

rekening mee houden dat de sociale sektor (voeding en huisvesting) niet parallel met de index gestegen!»

Minderbegeoden

Veto: Andere kosten, ontspanning, kle- ding... zijn misschien sneller gestegen?

Sociale Dienst: «Allezsins in studeren erg duur. Naar buiten toe is dat slechte reclame, maar toch is het zo. De zware studiekosten vormen een ernstig be- letsel voor studenten uit de lagere economische middelen om univer- sitaire studies aan te vatten of verder te zetten.»

Veto: De laatste cijfers tonen duidelijk hoezeer de laagste socio-professionele categorie daalt in vertegenwoordiging: in 83-84 ongeveer 10% minder dan in 68-69. Merken jullie dat ook?

Sociale Dienst: «Ongetwijfeld is de studentenpopulatie gewijzigd, wat binnen de dienstverlening ook merk- baar is. Toch kunnen wij gerust stellen dat onze financiële tussenkomsten gaan naar diegenen die het echt nodig hebben (lage inkomenscategorieën, werklozen, gepensioneerden, ...). Minder geruststellend is de toename van het aantal mensen met financiële problemen.»

«Een werkloze vader met de maxi- mumuitkering van 27.000 fr per maand heeft voor zijn studerende zoon recht op een studietoelage van 74.000 fr. Deze maximumbeurs is ruim onvoldoende om de zoon te laten studeren... Bij een gezin met drie studerende kinderen waar slechts één

inkomen is van 42.000 fr per maand, bedragen de studiebeurzen ongeveer 32.000 fr. Deze mensen moeten nauw- lettelend elke uitgave afwegen!»

Leningen

Veto: Er is een daling van de gewone leningen... waarom?

Sociale Dienst: «De Sociale Dienst voorziet in drie soorten financiële tussenkomsten. Vooreerst zijn er de toelagen, zelfs bovenop de studie- toelage van de Vlaamse Gemeenschap, welke niet moeten terugbetaald wor- den. Voor bistudenten bestaat de mogelijkheid 'omzetbaar' te lenen. Slaagt men in het bisjaar, dan wordt deze lening omgezet in een toelage. Van de Vlaamse Gemeenschap krijgt men immers geen studietoelagen voor een bisjaar. Beide tussenkomsten zijn in aantal toegenomen. Men kan ook een studielening krijgen welke nadien moet terugbetaald worden.»

«We moeten ons echter de vraag stellen of de daling van het aantal gewone leningen alleen het gevolg is van een bewuste politiek van onze dienst. In onze werking stellen we namelijk vast dat "lenen" de mensen meer en meer afschrikt, ook al zijn deze leningen zeer sociaal. De per- spektieven op werk zijn hier een belangrijke faktor!»

Studiebeurzen

Veto: De studiebeurzen zijn dus ruim onvoldoende?

Sociale Dienst: «Zeker! Met de Sociale Dienst hebben we steeds geëist dat de indexatie van de beursbedragen in de wet zou opgenomen worden, tever- geeft totnogtoe.»

Veto: Er is nu al twee jaar een nieuw beursstelsel in werking...

Sociale Dienst: «Het nieuwe stelsel heeft een verschuiving tewegege- bracht. Enerzijds hebben heel wat gezinnen hun beurs zien dalen: 10.683 op 34.316 beursgerechtigden in 83-84 (31,1%). In het oude stelsel bedroeg de minimumbeurs 32.000 fr terwijl in het huidige stelsel de minimumbeurs op 5000 fr werd gebracht. Anderzijds zijn er met het nieuwe systeem meer mensen met een hogere beurs: 22.545

(65,7%) op 34.316 beursgerechtigden in 83-84. De gemiddelde beurs steeg van 37.280 fr (in 82-83) naar 41.707 fr (in 83-84).»

Veto: Het nieuw beursstelsel heeft dus een "verdeling onder de armen" bewerkstelligd?

Sociale Dienst: «Inderdaad, want de studenten met een lagere beurs komen nog altijd uit gezinnen met een bescheiden inkomen. Wel is de be- rekening van de studietoelagen telkens verbonden aan het gezinskomen. Daarenboven zijn er in de wet enkele belangrijke zaken opgenomen. Zo werd de indexering van de inkomens- grenzen wettelijk vastgelegd, en werd het bedrag van de maximumbeurs in de wet opgenomen...»

Veto: De indexering van de beurs- bedragen is echter niet wettelijk ge- regeld. De minister "kan" dus nog steeds willekeurig hieverover beslissen. En het is zeer de vraag of een beleefde brief hem zal overtuigen. Daarenboven is de maximumbeurs al een zevental jaren onveranderd gebleven. Sociale Raad stelt voor om behalve een indexatie ook een inhaalmaneuver te doen... de maxi- mumbeurs moest immers al 40.000 fr hoger gelegd hebben! Hoe staan jullie daar tegenover?

Sociale Dienst: «De beleefde en ge- dokentereerde brief vanwege de Raad voor Studentenvoorzieningen aan de minister is iets. Wij vrezen echter dat zulks onvoldoende zal zijn om een serieuze aanpassing te be- komen. Samen met de andere sociale diensten hebben wij steeds een wette- lijk gewaarborgde indexatie verdedigd. Deze draad kan opnieuw op- genomen, maar de grootste druk moet van de basis van de betrokkenen komen, van de studenten zelf.»

«Een bijkomend element is echter dat de minister eerst werk wil maken van een nieuwe reglementering voor het secundair onderwijs. De aan- passing van de inkomensgrenzen van het secundair onderwijs aan die van het hoger onderwijs in combinatie met een verhoging van de beursbedragen van het secundair onderwijs, zou een meeruitgave betekenen van 1,5 miljard! Er is dus werk aan de winkel.»

Veto: Hierin is allereerst een taak weggelegd voor de Sociale Raad. Via onze werking met "sociaal" afgevaar- digden hebben wij veel meer contact met de studenten in de kringen dan de Sociale Dienst.

Sociale Dienst: «Sukses!»

Johan De Clus

Amsterdamse universiteit lag plat Akties tegen afbraakmaatregelen van minister Deetman

Tussen 29 april en 3 mei werd aan de universiteit Amsterdam een aktieweek georganiseerd tegen de plannen van minister Deetman. Deze heeft een nieuw studiefinancieringsplan uitgewerkt. Dit houdt o.a. de samenvoeging van kin- derbijslag en studietoelagen, een uitbreiding van het systeem van leningen, een verhoging van de inschrijvingsgelden,... in. Klinkt het jouw ook bekend in de oren? Inderdaad, Belgische afbraak- geluiden uit Nederland.

Tot nu toe was er in Nederland een 'getript' studiefinancieringssysteem. Indien je ouders minder dan 27000 gulden verdienen, heb je recht op volledige studiefinanciering. Dit houdt in dat je recht hebt op een basisbeurs. Bovendien krijg je nog een aanvullende beurs, naargelang het inkomen van je ouders en de onder- wijssoort. Daarnaast heb je nog recht op een renteloos voorschot. Tenslotte kan je dan nog het ontbrekende geld zoeken in rentdragende leningen.

Nieuw systeem

Minister Deetman heeft nu een nieuw studiefinancieringssysteem uitgewerkt. Vooreerst wil hij aan elke student een basisbeurs toekennen... maar deze is niets anders dan het kindergeld dat afgeschafd wordt en als basisbeurs rechtstreeks aan de student gegeven. De inkomensgrens waaronder de vol- ledige financiering wordt verleend wordt verlaagt tot 21650 gulden! Volgens de Amsterdamse studentendekans leveret een gezin met het mini- muminkomen daardoor zo'n 369 gulden in. Je hebt echter maar recht op een beurs tot 27 jaar. Daarna moet je volledig zelf je studies bekostigen. Aan de Amsterdamse Universiteit betekent dit dat zo'n 30% van de studenten geen recht meer hebben op een beurs!

Leningen

Het nieuwe plan vertrekt ervan dat de studenten - of hun ouders - een groter deel van de studiekost zelf gaan betalen... Daarom valt het rentelose voorschot weg. Alle leningen worden dus rentdragend. Nog volgens de Amsterdamse dekanen zou de student nog enkele duizenden gulden moeten lenen om de kosten (ongeveer 12000 gulden) te dekken. Bovendien stijgt het inschrijvings- en kolleged van 1084 naar 1604 gulden!

De gevolgen van deze maatregelen voor de minderbegeode studenten zijn dramatisch, "omdat het studenten met ouders uit minder draagkrachtige milieu's dwingt enorme schulden te maken door rentdragende leningen". (Oproep tot deelname aan de akties van zo'n 160 medewerkers van de Amsterdamse universiteit)

Akties

Op korte termijn verwacht men een daling van zo'n 5000 studenten... op iets langere termijn verwacht men een daling van enkele TIENDUIZENDEN! ASVA, de studentenvakbond van de Amsterdamse universiteit, heeft tegen deze maatregelen een protestweek georganiseerd. Zij kregen daarbij de steun van ABVA/KABO, de ambte- narenbond, die vooral bezorgd is over de personeelsafvloeiing die door de vermindering van het aantal studenten in de hand zal gewerkt worden... De samenwerking tussen studenten en personeel was een sterk punt van de aktieweek. Vijf universiteitsgebouwen bleven potdicht. De Oudemanshuis- poort zat stampvol tijdens een meeting op de eerste aktiedag. ASVA-voorzitter Daniël Engelsman zei daar: "Als de maatregelen van Deetman niet worden tegengehouden zullen straks alle- blanke, mannelijke studenten uit elite- milieu's de enig overgebleven stude- tenten zijn...".

Dergelijke afbraak is noch een typisch Nederlands, noch een typisch Belgisch fenomeen. Blijkbaar is het een internationaal feit dat in het jaar van de jeugd de demokrasering van het onderwijs zienderogen wordt af-

gebouwd. Hopelijk is het protest ertegen evenmin een typisch neder- lands fenomeen... hopelijk besefte ook de Belgische vakbeweging tijdig wat de inzet is...

Johan De Clus

Maatschappij- en kerkkritische kristenen een stuk van "de andere kerk"

Woensdag 15 mei ll. kwamen een 80-tal mensen samen bij de Sint-Pieterskerk voor een omming. Allen noemden zich "Maatschappij- en Kerkkritische Kristenen". Deze groep groeide sinds in 1979 de basis- verklaring werd opgesteld.

Door een kritische aanwezigheid willen deze mensen positief bijdragen tot de bevrijding en ontvoogding van de verdrukte medemens. Vanuit bijbels-kristelijke be- wegenheid kiezen ze voor een radicale solidariteit met de armen, hier bij ons en in de derde wereld. Vanuit bijbels-kristelijke bewegingheid verwerpen wij het heer- sende economische systeem, dat de elementaire be- hoeften van de mensen niet bevredigt en dat gesymbo- leerd wordt door een schandalige oorlogsindustrie en wapenwaanzen.

Vanuit diezelfde bijbels-kristelijke bewegingheid kie-

zen ze voor een kerk die in woord, engagement en structuur de partijdigheid van Gods liefde voor de armen en verdrukten tastbaar maakt.

Naar aanleiding van het pausbezoek organiseerden ze een vierdaags honger en dorsten naar gerechtigheid en ook een solidariteitsfeest in samenwerking met de Kritische Werkgroep Pausbezoek. Op die dag zijn er gesprekken in kleine groepjes rond gekozen thema's en o.k. bijeenkomsten in grote groep. Er zullen allerlei stands zijn en sprekershoeken met getuigenissen. Het geheel wordt dan besloten met een viering, waarin Herman Verbeeck spreekt rond de uitdaging die er van de volkskerk van Nicaragua naar het westen uitgaat. Er is een evokatie rond "Onze Vader in 1985" en dan is er ook een omhaling voor een project in Nicaragua.

(foto Veto)

Een stucseizoen...

Kwa belangstelling kon 't Stuc, het nu bijna afgelopen seizoen niet klagen. Met zo'n 1200 steunkaarten, waarvan ongeveer tweederde studenten, werd een 'rekord' gehaald, ondanks het feit dat er dit jaar geen Klapstuk was. Voorstellingen als *Marienbad* en *Kleur is Alles*, en ook de video-voorstellingen konden in Leuven op een veel ruimere belangstelling rekenen dan in andere steden. Grote uitschieter was de Fellini-retrospektieve, die zo'n 3500 man gehaald heeft. We praatte met Theo van Rompuy (verantwoordelijke teater) en Lea Winkler (verantwoordelijke video) over het voorbije seizoen.

Veto: De eigen teaterproductie Julius Caesar werd in de pers zeker niet goed onthaald.

Theo: «Ze is minder gekraakt dan *Verwanten*, wat velen over het hoofd zien. *Verwanten* is ongeveer unaniem gekraakt. Daar hebben we alleen vanuit franstalige hoek in extremis nog wat lof toegevaaid gekregen. *Julius Caesar* is inderdaad in Knack bijzonder hard aangepakt, maar van de andere kant stond iemand als Van Gansbeke veel positiever tegenover *Caesar* dan tegenover *Verwanten*. In het algemeen kwamen er toch minder extreme reacties bij *Caesar*, behalve dan die in Knack, maar ik stel voor dat we daar niet over spreken, want daar zat zoveel rancune in...»

Veto: Jullie mikken nu wel op een toelage van het Teaterdekreet.

Theo: «Voor ik er nu niet op heb zal die toelage er niet komen. Ik weet dat niet zeker, maar ik denk voldoende indicatoren te hebben om dat te kunnen zeggen.»

Veto: Kan 't Stuc dat ook aan? Zo'n toelage impliceert niet alleen meer voorstellingen maar ook meer producties per jaar. Van Julius Caesar had ik de indruk dat meer voorbereidingstijd geen kwaad had gekund.

Theo: «Dat is een vraag die je aan de regisseur moet stellen. Ik denk dat het weinig met tijd te maken had. Als je de vier producties die we gemaakt hebben naast elkaar plaatst, dan ga je merken dat elke productie anders is dan de voorgaande, en in die zin is *Caesar* het vierde experiment dat we gewaagd hebben. Dat heeft zijn voor- en zijn nadelen, maar heeft weinig met tijd te maken denk ik.»

Veto: Jan Decorte blijft verder vriend aan huis?

Theo: «Het is zelfs geen kwestie van vriend aan huis. Ik denk dat er op dit moment in Vlaanderen drie mensen zijn die op een dergelijk niveau staan dat je behoorlijk wat landen in Europa kunt opnoemen die er zo geen drie kunnen voorstellen. Ik bedoel konkreet Ann-Theresa De Keersmaker, Jan Decorte en Jan Fabre, drie mensen die werk afleveren dat ons over heel Europa, en ik denk bijna te kunnen zeggen over heel de wereld, benijd wordt. Dat zijn dus, op een voorschot groot, drie klasbakken die je echt in andere landen niet vindt. Decorte is wel minder bekend in het buitenland; dat komt voort uit het

feit dat hij werk maakt dat minder exporteerbaar is, omdat het toch altijd veel van de taal afhangt. Het is niet zo eenvoudig om dat in het Engels of het Duits te gaan opvoeren. Maar ook daar zijn belangrijke aanwijzingen dat dat werk zeer relevant is. Decorte is bijvoorbeeld twee keer uitgenodigd geweest voor het festival van Avignon, wat met andere Vlaamse regisseurs nog niet gebeurd is. Hij is vorig jaar uitgenodigd geweest voor een regie in het Schauspielhaus Köln onder leiding van Jürgen Gosch, die hét boegbeeld is van de nieuwe Duitse dramaturgie. Jan Decorte staat dus op een zeer hoog internationaal niveau, en het zal een betrachting van ons blijven om dat werk te tonen.»

Veto: Uit Nederland komt Discordia hier regelmatig. Dat is voor België een ontdekking van 't Stuc.

Theo: «Dat is niet moeilijk om dat te ontdekken. Ik steek daar geen pluim voor op de hoed van 't Stuc. Ik denk dat alle anderen daar behoorlijk in gebreke blijven. Dat is evidente kwaliteit. Je hebt een aantal mensen die goede producties kunnen afleveren en dan een volgende keer volledig door de mand vallen. Maar je hebt er ook, zoals *Discordia* of *Onafhankelijk Toneel*, die altijd goed werk afleveren, wat ze ook doen.»

Veto: Eigenlijk enigszins buiten de centrale werking van 't Stuc rond teater, dans, film en video zijn er ook de rockconcerten. Hoe is dat erin gekomen?

Lea: «Rockconcerten is natuurlijk een verhaal apart. Je moet ook zien van waar dat komt. Vroeger werden er concerten allerhande gedaan. De rockconcerten waren toen gunstig omwille van de belangstelling, maar ook financieel. Indertijd zijn die echter overgedragen aan zaal Lido, die toen begon. Er was dan een heel jaar lang een samenwerking tussen 't Stuc en Lido. Daarna zou Lido dat alleen verderzetten. Wij wilden dat dus uit handen geven omdat rockconcerten erg afhankelijk zijn van commerciële toestanden waar je geen vat op hebt als kleine organizer. Dat gaat zo met lijsten van "die en die komt dan en dan op toernee", waar je als organizer alleen ja of nee kan zeggen. Je kan dus geen eigen keuze maken, terwijl dat bij teater en dans toch iets eenvoudiger ligt. Een tweede reden om dat uit handen te geven was een kwestie van werk. Als je regelmatig rockconcerten wilt organiseren is dat een verschrikkelijk intensief werk, vooral wat de promotie betreft. Ook op de dag van een concert zelf is dat heel belastend. In het begin liep dat dus goed in de Lido, maar nadien zijn die failliet gegaan, en dan viel dat hele rockgebeuren gewoon weg.»

Theo: «We zijn dan tot een samenwerking gekomen met Chestnut Three en JJ Records. Dat zijn mensen die in het vak zitten en die die zaken op de voet volgen. Als zij een interessante mogelijkheid zien wordt dat besproken met mensen van hieruit, die dan in de praktische organisatie instappen. Dat is een goed samenwerkingsverband.»

Veto: 't Stuc houdt zich verder in principe wel aan haar klassieke werkingsterreinen teater, dans, video en film?

Theo: «Onze basismiddelen — financieel en wat personeel en infrastructuur betreft — blijven nu al een

geld dat onder *Nationale Opvoeding* zit. Nu heeft de regeringscommissaris die met de zaak belast was, geoordeeld dat de geplande activiteiten in het toekomstige filmhuis van *kulturele aard* zijn. Aangezien cultuur een *gemeenschapsmaterie* is, zou de onderbrenging van het filmhuis in de Naamsstraat *de facto* neerkomen op een overdracht van rijksmiddelen naar een gemeenschap, wat in België uitgesloten is. Dat plan ging dus in extremis niet door

Dit alles maakt de zaak niet eenvoudiger. 't Stuc is nu op zoek naar een andere lokatie in het stadscentrum. Een oplossing voor het probleem zal echter niet voor morgen zijn, aangezien er niet bepaald een overaanbod aan ruimtes bestaat in Leuven. (DW)

aantal jaren tamelijk stabiel. Alleen aan het bestendigen van 'deze basis wordt al heel wat energie en arbeid besteed. Zolang we ons tot dat kader beperkt weten, kunnen we niet anders dan de volle verantwoordelijkheid dragen voor hetgeen we vooropgesteld hebben. Als we dat niet zouden doen, dan zou de hele organisatie bij de minste tegenslag volledig in mekaar stuiken.»

Veto: Projekten als *Belgium Mythology* bieden wat dat betreft ook mogelijkheden, bijvoorbeeld wat de beeldende kunsten betreft.

Theo: «Dat is ook een voorbeeld van samenwerking. De beeldende kunst die in *Belgium Mythology* te zien was is vooral het werk van de vzw Het Vitalisme. Door het samen bundelen van de kracht van 't Stuc en de kracht van de organisatie kunnen we komen tot iets dat relevant is. Als wij niet geïntegreerd hadden dan had het compleet marginaal geweest, en als zij niet geïntegreerd hadden dan had het veel minder kwaliteit gehad, in dit geval.»

Veto: Leuven vol Muziek was een opvallende meevaller.

Theo: «*Leuven vol Muziek* is een zeer goed voorbeeld van een centraal project zoals dat theoretisch vooropgesteld wordt. Dat is dus een concept dat geponeerd wordt en dat uitgewerkt wordt door de Algemene Vergadering om langs die weg toch een tamelijk grote massa op de been te krijgen. Tot enige verbazing van het publiek en van de organisatoren zelf, klikte dat plots met *Leuven vol Muziek* heel goed. Achteraf kunnen we ook wel aanduiden, denk ik, hoe het komt dat het zo goed bij *Leuven vol Muziek* klikte en minder goed bij *Copy Art* en *Belgium Mythology*. Wat het merkwaardige was bij *Leuven vol Muziek* was dat je een combinatie had van zeer populaire activiteiten met anderzijds zeer conceptuele en zeer avant-gardistische activiteiten, en dat het ene het andere niet weggedrukt heeft. Eerder tegendeel. Fred Van Hove heeft bijvoorbeeld vroeger nog in 't Stuc geconcerteerd, en als we toen boven de 20 mensen kwamen dan zaten we

goed.»

Veto: Er is wel kritiek geweest dat Leuven vol Muziek moest wijken voor HTF op de voorpagina van de Stuc voor Stuc.

Theo: «Ik denk dat dat een tamelijk irrelevante discussie is, omdat dat te maken heeft met de globale werking die je beoogt, waarbij je op de meest efficiënte wijze gebruik maakt van je middelen om iets tot zijn recht te laten komen. Dat heeft niets te maken met een appreciatie van het ene of het andere. Dat is een methodische discussie. En ik ben kwasi zeker dat het hier een juiste beslissing geweest is.»

Didier Wijnants

Terrasfilms 1985

Aanvang telkens rond 22.30 u

- Za. 25 mei: Death of Night
- Di. 28 mei: Dracula
- Do. 30 mei: Bug
- Za. 1 juni: Psycho
- Di. 4 juni: Frankenstein
- Do. 6 juni: The Omen
- Za. 8 juni: The Legend of Hell House
- Di. 11 juni: Het Kwade Oog
- Do. 13 juni: Friday 13th - Part II
- Za. 15 juni: The Thing
- Di. 18 juni: Cat People
- Do. 20 juni: The Birds
- Za. 22 juni: Demon Seed
- Di. 25 juni: Poltergeist
- Do. 27 juni: House of Dark Shadows
- Za. 29 juni: The Medusa Touch

Demonische terrasfilms

Het begint al een heuse traditie te worden, die terrasfilms. Dit zijn films die gratis door de bar van 't Stuc worden aangeboden aan blokkend Leuven, maar dat is niet alles want zoals de naam het al laat vermoeden, kun je deze vanaf het terras aanschouwen, onder een blote hemel dus. Tenminste als de weersomstandigheden het toelaten, anders grijpen de vertoningen in de animatiezaal van 't Stuc plaats. Doch als de weergoden ons gunstig gezind zijn, zullen we ook dit jaar van die aparte maar gezellige sfeer kunnen proeven.

Na het vallen van de duisternis, rond half elf, licht een projectiebundel het doek op, dat aan Auditorium Vesalius is opgehangen en worden de griezels losgelaten. De horrorfilm is dan ook het genre dat als rode draad fungeert voor de programmatie. Nochtans zorgde Marcel Meeus voor de nodige afwisseling: van veelal peperdure truckage-dozen als *THE THING* en *POLTERGEIST* tot gevestigde klassiekers als *FRANKENSTEIN* en *PSYCHO*.

Maar daartussen zit nog heel wat, ik noem enkele minder bekende, maar toch interessante films. *HET KWADE OOG* van Charles Deukeleire uit 1937 is één van de eerste dapper pogingen om in België wat anders in de bioscopen te laten zien dan de gebruikelijke platte leute. Deze film is gebaseerd op een oude Vlaamse sage, maar Herman Teirlinck schreef het basiscenario. *HET KWADE OOG* is mijn filmencyclopedie betiteld deze prent als een meesterwerk: "Knap intelligente gemaakte toekomstthriller, provocerend geschreven, stijlvol geregisseerd en goed geacteerd...". Wat wil je nog meer?

Op het witte rechthoekje verschijnen straks weer allerhande bewegende lichtbeelden; pik tussen twee eksamen door ook eens een terrasfilm mee. (foto Veto)

Filmhuis niet voor morgen

KULTUURRAAD — 't Stuc is nog steeds op zoek naar een zaal voor haar filmhuis. Vorig jaar leek het erop dat dit filmhuis er ging komen in het gebouw aan de Naamsstraat 96. De universiteit wilde dat gebouw daarvoor wel ter beschikking stellen, en de werkzaamheden waren zelfs al gestart. Maar een typisch Belgische situatie heeft toen roet in het eten gegooit. Het gebouw aan de Naamsstraat is namelijk door de universiteit verworven voor onderwijsdoelinden, dus met

De BRT, weg ermee?

Het audiovisuele kent tegenwoordig een stormachtige ontwikkeling en hier in België gaan we een cruciale periode tegemoet. Zelfs meer, we zitten er al in, want bepaalde belanghebbende partijen hebben zich de voorbije jaren geduldig gewapend voor de beslissende slag. Enkele monopolistische vestingen als de radio zijn al gevallen, het laatste bolwerk (namelijk de BRT) wordt nu langs verschillende kanten tegelijk belaagd. Doch dit is geen alleenstaand fenomeen, als we over de nationale grenzen heen kijken merken we eenzelfde tendens: de publiekrechtelijke omroep zit in West-Europa onder een levensgevaarlijk spervuur. Het plaatsen van de omroepproblematiek in een ruimer internationaal kader is daarom de belangrijkste verdienste van het zopas bij Kritik verschenen boek over de BRT-diskussie.

BRT-journalist *Johan Op de Beek*, die voor *Panorama* de media-evolutive in binnen- en buitenland volgt stelde een gewichtig maar populairderend dossier samen over de huidige controverse omtrent de BRT. De lezer krijgt een hoop nuttige achtergrondinformatie voorgeschiedt. De verschillende alternatieven, die sommigen nogal onbezonnen prediken worden gewikt en gewogen. Bij dit alles werd *Op de Beek* bijgestaan door een paar collega's en twee universiteitsprofessoren, *Luk Boone* (KUL) en *Herman Balhazar* (VUB). Deze laatste is tevens ex-voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT. Hij schrijft in zijn bijdrage o.a. dat niemand vandaag de dag nog zinnige argumenten zou kunnen aanvoeren om de hele emissie van de audiovisuele markt uitsluitend toe te vertrouwen aan de openbare omroepen. Het is dus een dringende opdracht om de rol (cultureel en technisch) van de openbare omroep te herdefiniëren. Doch daarvoor ontbreken de nodige middelen, maar daar straks meer over. In de tekst van *prof. L. Boone* wordt duidelijk gemaakt dat de crisis van de (publiekrechtelijke) omroep een internationaal fenomeen is van zo'n 15 jaar oud en dat het bovendien niet gaat om incidentele oprispingen maar om een meer systematische campagne tegen de omroep. Niet langer haar werking wordt aangevallen maar het instituut zelf. Hij beschrijft ook de factoren die tot een dergelijke malaise geleid hebben.

William Van Laeken, Dirk Tieleman en *Filip Voets* analyseren in het verlengde van Boones bijdrage het hoe

en waarom van de kritiek, die door politici en kranten op de BRT wordt afgevuurd. Uit enkele aangehaalde voorbeelden moet blijken dat de galspuwers op het BRT-nieuws als *Alois Gerlo* en *Wies Andersen* zich niet veel gelegen laten liggen aan de vuistrevel van de historische kritiek. Ook wijzen deze drie jonste voorzitters van de Bond van Radio- en Televisiejournalisten op de problematische beoordeling van de objectiviteit. Niet-tegenstaande ik op al deze relevante punten niet kan ingaan — anders hoefde u het boek ook niet meer te lezen — zal ik nu toch even het opkomend post-monopolie denken wat toelichten.

Het post-monopolie denken

In zijn boek legt *Op de Beek* uit hoe de recentste media-ontwikkelingen (kabel, video, satelliet...) bijgedragen hebben tot een ideologische herdenking van het aloude omroepbestel en daarmee ook de opgave van de cultuurpolitieke functie van de omroep. Het erkennen van deelgroepen is fundamenteel in het post-monopolie denken. De auteur geeft toe dat het paternalistische idee als *zou de omroep* willens nilens *Jan met de Pet* kwalitatief hoogstaande programma's door de strot moeten rammen achterhaald is. Het onderscheid tussen de betere cultuur, die slechts toegankelijk is voor een kleine bevolkingsgroep en de populaire — minderwaardige — cultuur is niet langer van tel.

Sommige commerciële producten kunnen populair zijn zonder in daffe hersenverlamming te vervallen, terwijl veel "kwaliteitscultuur" dood is. Een oordeel over dergelijke populaire cultuurproducten kan niet losgemaakt worden van hun nuts- of gebruiksfunctie. Het kan immers moeilijk ontkend worden dat heel wat mensen plezier beleven aan *Dynasty* en *Konsoorten*. Wat niet altijd kan gezegd worden van veel informatieve of educatieve programma's. Op de *Beek* pleit dan ook voor een grensvleugende televisiebeleid. Nieuwe uitdrukkingvormen, die een hoge amusementswaarde weten te koppelen aan een inhoud die andersoortig is ten opzichte van puur commerciële entertainmentprogramma's, moeten worden ontwikkeld. Er is daartoe durf nodig, omdat er een bereidheid verbijst om het publiek een zekere mate van mondigheid toe te schrijven, alsmede een ernstige beoordeling en benutting van de populaire cultuur. Het is betwifelbaar of de politici die momenteel aansturen op een gewijzigd omroepbestel zulks voor ogen hebben, aangezien zij eigenlijk alleen maar bekommerd zijn om hun stembusuitslagen. Zij menen dat deze drastisch zouden verbeteren als zij maar wat vaker op de buis kwamen.

Problemen?

KULTUURRAAD — In antwoord op het artikel: *Het probleem Kultuurraad* (Veto nr. 27, dd. 2 mei 1985) vond de Algemene Vergadering het noodzakelijk een en ander duidelijk te stellen. Kritik op de programmatische van 'tStuc is er altijd geweest, en zal er (hopelijk) altijd zijn. Er is ook steeds blinde kritiek — "'tStuc is niet student-gericht" — die zich voortplant zonder getoetst te worden aan de werkelijkheid en tenslotte stil valt bij de vraag: "Welk alternatief stel je voor?"

Studentgerichtheid is een criterium voor programmatische maar geen voldoende. Wil men boven de middelenmaat uitstijgen, dan moeten er bepaalde opties genomen worden. Sinds enkele jaren zijn die basispijlers film/video, dans, theater. Ze worden besproken op een Stuurgroep van Kultuurraad, een open vergadering die op initiatief van de Algemene Vergadering kan bijengeroepen worden. De laatste Stuurgroep bevestigde de basispijlers van 'tStuc (14, 15 januari 1985).

Karel Lannoo namens de Alg. Verg. van Kultuurraad

Sabotage van de BRT

Ondertussen doet de regering flink haar best om de werking van de BRT te blokkeren. Zij heeft daartoe alle middelen in handen, aangezien zij zelf indirect bepaalt hoevel *Poma* aan de BRT kan geven (door slechts een deel van het Kijk en Luistergeld over te maken aan de Vlaamse Gemeenschap). De omroep verkeert bijgevoel in financiële nood en moet derhalve duchtig snoeien in haar uitgaven. Hierdoor wordt dan in hoofdzaak de programmatische getroffen, de zwaarste klappen vallen in de meest vitale sektor van de omroep, namelijk de nieuwsdienst. Wie een vergelijking maakt met het buitenland kan zijn ogen niet geloven. Ik zal dan nog geen extreem voorbeeld uit de mand halen,

maar zelfs de NOS beschikt over 60 mensen op haar redactie en over 144 miljoen werkmiddelen; terwijl de BRT zich tevreden moet stellen met 29 journalisten en met 24 miljoen frank. Daarenboven staan de BRT-redacteuren niet alleen in voor het nieuws maar eveneens voor *Panorama* en *Confrontatie*. Dat een onderbezetting kan leiden tot de meest krantzinnige toestanden mocht ik afgelopen zomer zelf meemaken toen ik op de nieuwdienst stage liep. Er was toen zo'n nood aan — sorry lieve feministen — mankracht dat het TV-journaal in het begin van de *Mont Louis*-affaire alleen een ENG-ploeg (in gewone mensentaal: een opnameploeg) kon uisturen zonder journalisten evenwel! Voor interviews en dergelijke moest de kameraman dan maar een Belgareporter of iemand van het radio-nieuws vergezellen.

Buitenlandse voorbeelden

In het boek wordt nog uitgelegd

waarom een systeem naar Brits model in Vlaanderen niet zou kunnen functioneren, hoe het komt dat de Amerikaanse TV-producten zo'n wereldverspreiding kennen. Tevens worden twee voorbeelden uitgediept waar het doorbreken van het publiekrechtelijke omroepmonopolie geleid heeft tot een katastrofale situatie: Canada waar de eigen beeldcultuur door de Amerikaanse is verdrongen en Italië waar het bestaan van privee-stations een o/aardwing van de publieke omroep teweeg bracht. Ook wordt het kluisie beeld van het chaotische Italiaanse medialandschap doorprikt... U ziet het: er steekt heel wat stof in dit 144 pagina's tellende boek, dat mooi op tijd komt. Een must dus voor eenieder die op de hoogte wil blijven van de huidige mediaproblematiek.

Pascal Lefèvre

Johan Op de Beek (red.), *Omroepen in de woestijn, de bnt discussie*. Kritik, 1985, 144 blz., 295 frank.

Leuven's parket op videojacht

Twee weken geleden kregen de videowinkels in het Leuvense bezoek van het parket. Het ging hier om een dertigtal zaken, waar de gerechtelijke politie een preventieve actie op touw zet. De winkeliers kregen te horen dat zij weldra geen porno- en gruwelvideo's meer mochten in huis hebben. Zoniet zou het parket de banden in beslag nemen.

Hiermee wordt Leuven één van de voorlopers in de strijd tegen dit soort video's. Waarom echter zoveel kabaal? Zijn wij niet vrij te kopen of huren wat we willen? En mag de winkelier daar dan niet op inspelen?

In Engeland noemt men dit soort videobanden *nasties*. Onderzoek wees uit dat minstens 1/5de van de verhuurde films van dit genre zijn. In België gewaagt men zelfs soms van ongeveer 50% van de omzet.

De ingrediënten van deze *nasties* zijn onderhand wel bekend: verkrachtingen, mishandelingen, sadisme en kannibalisme. Eén van de grootste successen van het genre liet zien hoe een jonge vrouw stuk voor stuk door een krokodil werd verscheurd. Waar gebeurd in geuren en kleuren verfilmd. Smakelijk!

De SS-kampen van *Ilsa de wolvin* en de levende lijken (zombies) worden dus gretig afgenomen door de publiek. Zelden zitten er in het genre echte kaskrakers, maar de veelheid van de vraag en het aanbod maakt er toch een succesvol genre van.

De ziel van het kind

Voor de bioskoopfilms is er een keuringscommissie. Deze bekijkt de films op hun pornografische inhoud, kleedt er een etikette op (kinderen slechts om de twee minuten toegelaten...). Als bepaalde seksuele hoogstandjes de spuigaten uitlopen kan de commissie ook aanbevelen te knippen. Dit laatste is overigens zeer omstreden. Zo mag er in een film geen penis in erectie worden vertoond. Maar het weergeven van een verkrachting mag wel, zolang men maar de genitaliën niet toont.

De bevoegdheid van deze commissie strekt zich echter niet uit tot het domein van het geweld. De sterkste beperking is echter die tot de bioskoopfilms. Videobanden voor privégebruik ontsnappen aan de bevoegdheid. Overigens zou men inzake geweld toch geen voet hebben om op te staan. Zo staan er artikels in het strafwetboek die het vertonen of verspreiden van pornografisch materiaal strafbaar stellen. Gewelddadige prenten ontsnappen ook hier weer de dans!

Nu oordeelt men het volwassen publiek wel rijp genoeg om dit geweld te kunnen relativeren. Als men zou optreden, is het echter vooral omwille van "de ziel van het kind". Het is in Leuven trouwens ook de jeugdafdeling van de gerechtelijke politie die op het oorlogspad is getrokken.

Bloed zegt me niks
Het grootste probleem is inderdaad de toegankelijkheid voor kinderen. Zonder problemen kunnen zij in dergelijke winkels het zwaarste materiaal ontleen. Soms helpen moeke en vake zelfs mee. Of er dan nog iets aan te doen is, blijft een andere vraag.

Onderzoek in Engeland wees in elk geval uit dat ongeveer 40% van de kinderen (met een leeftijd tot ongeveer 15 jaar) geregeld naar dit soort gruwel keken. Het is echter juist deze bevolkingsgroep die het meest gevoelig is voor misgroei van de persoonlijkheid. Dit met andere woorden het meest ongevoelig wordt voor geweld.

In een *Panorama*-reportage over deze gruwelvideo's vertelde een jongere voorig jaar: "Bloed zegt me niks, het is maar iets dat door het lichaam stroomt." Er grijpt dus vaak een "afstomping" plaats. Geweld wordt als een normale zaak beschouwd. Talrijke Amerikaanse onderzoekers wijzen trouwens uit dat regelmatige teevée- en videokijkers de wereld "als meer geweldvol" percipiëren dan de mensen die echt in de wereld leven.

Maar men mag de gruwelvideo's ook niet isoleren van andere vormen van geweld in een krisismatenschap: denken we maar aan voetbal-"hoeligen"... Wie aan de arme kant van de lijn woont in een maatschappij die geen plaats voor hem maakt, zal geweld altijd wel een meer aanvaardbare zaak vinden.

Maar wat doe je eraan?

Op verschillende fronten wordt op dit ogenblik werk gemaakt van de gruwelvideobestrijding. Zo diende de Britse conservatieve *Simmonds* in het Europees parlement reeds een voorstel in om op Europees vlak in de aanval te gaan. Dichter bij huis hebben we een wetsvoorstel van de CVP-er Coppieters. Die wil de banden ook uit handen van de jongeren houden, maar volgens hem niet door "censuur". Hiermee bedoelt hij dat het zinloos is de jongeren onder 18 jaar niet te laten

profiteren van de voordelen van videoteken.

Zijn voorstel behelst een uitbreiding van de bevoegdheid van de filmkeuraad. Zo zou men op videobanden ook leeftijden kunnen plakken. Dit alles zou niet zoveel werk meer vragen, aldus Coppieters. Veelvoudig zijn immers toch al als film beoordeeld geweest. Het is maar het andere aanbod dat moet bekeken worden. Duitsland heeft overigens sinds 1983 al dit systeem geadopteerd. Engeland heeft sinds '84 een commissie die banden goedkeurt voor thuisconsumptie.

Andere voorstellen worden ook wel eens in de wandelgangen van parlament of parket rondgestrooid. Een verbod van toegang tot 18 jaar, alleen tekst-reklame (zonder beelddes.).

Toch blijft het moeilijk een gepaste poot te vinden om op te steunen. Waar zal men immers een grens leggen? Velen spreken trouwens van een "censuur"-commissie, die ook op andere gronden zou kunnen oordelen. Met dit probleem van de "poot" worstelt ook het Antwerpse gerecht, waar op dit ogenblik een procedure aan de gang is voor de korrektionele rechtbank. In elk geval hebben zij een aantal films nu eens on hun gemakje zelf kunnen bekijken. Zou het Leuvense parket ook niet op goedkope wijze wat porno- en geweldfilms willen bekijken?

Daarnaast blijft nog altijd de vraag van de opportuniteit. Niemand heeft al ooit kunnen bewijzen dat geweldfilms ook een toename van gewelddadigheden teweeggebracht. En zeker is het op dat wat verboden is een grotere aantrekkingskracht krijgt.

Alles bij elkaar overtreft de werkelijkheid trouwens nog altijd de ergste fantasie. Hebt u overigens ook de rechtstreekse tv-uitzending van de levende verbrandingen in Bradford-voetbalstadion gezien?

Toon Boon C

U HOUDT VAN STRIPS?
KOM KIJKEN BIJ
J.M.LODDEWYXX
TIENESTRAAT 87
3000 LEUVEN

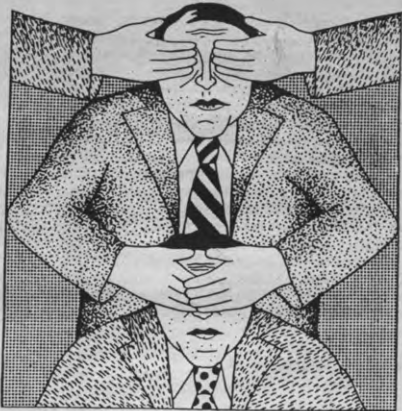
OPEN

ma. tot vr.
6 tot 18u.

zaterdag
7 tot 14u.

DUPUIS LOMBARD ELSEVIER STANDAARD CASTERMAN OBEFON DE VLIJT HET VOLK ERABANTIA NOSTRA E.A.

ADVERTENTIE

Almagazine van de Alma(n)

Dinsdag 14 mei 11. vond één van de laatste vergaderingen plaats van de Alma beheerraad, althans voor dit academiejaar. Er stonden ettelijke agendapunten op het programma waar de studenten-delegatie vanuit sociale raad toch enkele vragen bij had. Er ontspant zich dan ook een geanimeerd gesprek. Eén van de eerste agendapunten betrof het voeren van een blokkampagne in onze Alma.

In de komende weken zal er heel wat abnormale bedrijvigheid te zien zijn in onze Almaketen. Zo zal de werkgroep voeding rondtrekken, die degelijke informatie wenst te brengen omtrent goede en gezonde voeding tijdens blok- en eksamenperioden. Voorwaarde een gezond initiatief. U zal daarnaast ook nog enkele levensgroten (althans dat vermoeden wij) slogans in de maag krijgen gesplitst. Maar goed, wie zal zich daaraan storen zolang die Alma ons ook eten verschaft?

Ontspannende literatuur in bange dagen

Bij deze blok- en promotiekampagne krijgt u er bovendien nog een gratis 'Almagazine' bovenop. Dit tijdschrift beoogt een evenwicht te vinden tussen informatie en reclame. U vindt er o.a. een interview met één van onze studentendokters, A. Degroote, en de Alma-dietist van dienst, L. Van der Aa. Daarnaast wordt ook plaats gemaakt voor een klachtenrubriek. Daar vindt u de antwoorden op reeds lang gestelde vragen die u in de Alma-bus deponeerde. Een brok reclame voor onszelf natuurlijk en een kruiswoordraadsel als afsluiter.

Nog een zesde?

Er liggen nu onderhand vijf tijdschriften in de Almaketen. Kan er nog een zesde bij? Allicht, zo zegt de Alma-direktie, we mogen Alma toch ook eens ekstra in de kijker plaatsen. Dat kan men van studentenzijde alleen maar beamen. Toch stelde men zich nog enkele vragen. Moet dit 'ekstra' in de kijker plaatsen? Zonodig via een Almagazine gebeuren? Het maken van een krant kost geld en zal dat geld voldoende 'renderen'? Kan men zijn informatie niet via andere kanalen kwijt? Een krant uitbrengen brengt bovendien ook een zekere journalistieke verantwoordelijkheid met zich mee. Behoort journalistiek tot de taak van Alma?

Het antwoord van de direktie was klaar en duidelijk: "een studentenblad en de studenten hebben andere belangen en een andere functie dan Alma en de Almagazine." Vermeedelijk zinspeelt men hier op het evenwicht dat moet gezocht worden tussen een 'goed draaiend bedrijf' in economisch opzicht en een gezellig restaurant dat goedkope maaltijden verschaft. (Voeding is één van de grootste posten in het studentenbudget.)

Een appel en een ei

Dat die belangen nu zo vanzelfsprekend tegenstrijdig zouden zijn, vond de studentendelegering toch enigszins veronredelijk. Ook de Alma-direktie zou toch bekommerd moeten zijn — dat staat tenminste zo verwoord in de doelstellingen van de vzw Alma — om het verschaffen van goede en goedkope maaltijden. Ook de Alma-direktie zou er volgens de studentendelegering misschien goed aan doen af en toe iets principieel te zijn, en naar de nationale overheid toe meer te benadrukken dat een dergelijk bedrijf het niet kan rooien met een appel en een ei. (GB)

Semi-religieuze bewegingen De verlichte leegte onder de schijnwerpers

Het zal wel met een knip-oogje naar de Vrije Universiteit van Brussel geweest zijn dat De Somer in zijn toespraak voor de paus gewag maakte van het belang van 'vrij onderzoek'. Aan deze instelling bestaat namelijk reeds ettelijke jaren een studiering met dezelfde naam. Vrij onderzoek is dan ook, zoals men uit de naam kan vermoeden, een onafhankelijke vereniging bestaande uit studenten en andere vrijwilligers 'die allen de opvatting delen dat het denken en handelen moet gefundeerd zijn op het principe van het Vrij Onderzoek'. Dit wil zeggen: het onbaatzuchtig nastreven van de waarheid door de wetenschap. Het is dan ook tamelijk vanzelfsprekend dat deze vereniging zijn aandacht richtte op het fenomeen 'sekten' en er een boek over schreef. Zelf spreken ze over semi-religieuze bewegingen omdat 'sekte' een negatieve bijbetekenis heeft wat een objectieve benadering in de weg staat.

Het fenomeen van deze semi-religieuze bewegingen wordt vanuit verschillende hoeken benaderd. Een positief gevolg van deze ekklesiologische benadering is dat de hoeveelheid interessante informatie er groot is, maar dit heeft tegelijkertijd als nadeel dat de overzichtelijkheid voor de leek verloren gaat.

In een eerste hoofdstuk geeft Hubert Dethier (hoogleraar aan de VUB en de universiteit van Amsterdam) aan de hand van een aantal theoretische modellen (o.m. Idealtypen van Max Weber, de 'ontferden-theorie' van Niebuhr) een historische schets van het ontstaan van sekten. In een volgend hoofdstuk worden een aantal 'moderne sekten' geanalyseerd: Jehova's getuigen, de verenigingskerk (de Moonies jawel), Krishna, Bhagwan, sciëntologie enz...

Theoretische beschouwingen

Veruit het interessantste zijn echter de theoretische beschouwingen die in de overige hoofdstukken naar voren komen. In 'kritiek op sekten-ideeën' wordt ingegaan op een aantal 'verklaringsmodellen' van het sektfenomeen. Hieruit blijkt dat simplistische interpretaties (zoals het ziektemodel, het brainwashingmodel of de bekeringshypothese) niet afdoende en dikwijls tegenstrijdig zijn. De auteurs pretenderen overigens niet van zelf een volledige en/of afdoende alternatieve verklaring aan te bieden.

Men trachtte vooral de mechanismen die door de meeste sekten gebruikt worden te analyseren, wat tot op zekere hoogte goed is gelukt.

Minder duidelijk is het waarom mensen zo sterk aangesproken worden door bepaalde sekten. De 'krisishypothese' zoals ze op de kalf van het boek wordt geponeerd biedt ons inziens maar een eenzijdige en be-

perkte verklaring. Het is niet enkel in de huidige tijd dat er zo'n grote interesse voor en toeloop naar verschillende sekten bestaat.

Reeds in de zestig jaren (toen er veel opstandige waren) bestond er in bepaalde milieus interesse voor (vooral oosterse) sekten en religies. De krisishypothese vertoont overigens in zijn sloganische vorm een sterke overeenkomst met stellingenamen uit bepaalde (vooral conservatieve) katholieke milieus die stellen dat de huidige crisis vooral van morele aard is. Een redenering die uitgaat van een sterk personalistische onderbouw waarin geen plaats is voor structurele aspecten en die vooral aan deze universiteit in bepaalde milieus nog welig bloeit. De gevaren van dergelijke stromingen zijn genoegzaam bekend: gehoorzaamheid aan het leerstellig gezag en alle nadelige gevolgen vanden.

Deze exkursus heeft ons wel erg ver van het boek zelf verwijderd. Toch lijkt het ons nuttig om te wijzen op de gevaren van een al te bondig samenvatten van de ideeën uit een boek op de achterpagina. In het boek zelf wordt deze 'krisishypothese' namelijk door verschillende auteurs sterk gerelativeerd en binnen een bredere context gesitueerd.

Zo wordt er onder meer aandacht besteed aan het aspect psychische inductie. Dit heeft vooral betrekking op de aantrekkingskracht die een sekte kan uitoefenen op een persoon. De term zelf is echter niet vrij te pleiten van kritiek aangezien hij overgewaaid is uit de medische wereld (het 'besmettingsfenomeen') en zodoende zeer goed past binnen het hoger vermelde 'ziekttemodel'. Van een heel andere orde is het aspect 'gesloten groepen'. In deze paragraaf wordt vooral gewezen op de effecten die een gesloten hiërarchische structuur heeft op de ontwikkeling en het voortbestaan van een sekte.

Gevolgen voor de samenleving

De enige buitenlander die aan dit boek meegewerkt heeft is Antoine Delestre. Deze socioloog (assistent aan de universiteit van Nancy, Frankrijk) stelde zich de vraag of men via enquetes en andere 'gemakkelijke' methodes wel voldoende te weten kan komen over het functioneren van sekten. Als mogelijk alternatief koos hij voor een (langdurige) participerende observatie in een sekte (de 'familie van Nazareth'). Het slothoofdstuk uit het boek 'Radiographie d'une secte adessus de tout soupçon' op 'histoire mouvementée du groupe de Saint-Emme' werd in vertaling opgenomen in deze bundel. Delestre stelt dat een sekte iemand de mogelijkheid biedt om de samenleving opnieuw te structureren. Vooral de 'verwaalde schapen' van deze moderne tijd zijn dus mogelijke slachtoffers. Hierbij gaat de auteur nog verder in zijn redenering: "... stel ik me de vraag of al datgen wat lange tijd zo goed en zo kwaad als 'gging door de Kerk beheerd werd — de lichtgelovigheid, de drang naar het wonderbaarlijke, het bijgeloof, het illuminisme, het millenarisme, het profetisme — niet overgestapt is van de religie naar de politiek? ... Bestaat

er in de politiek geen overvloed aan maatschappelijk bijgeloof — verlangend naar het economisch wonder, geloof in de grote dag en in de verlossende klasse — bij militante minderheden die pogen de onverschilligen terug tot activiteit te bewegen..." (p. 210). Er zijn volgens deze auteurs waarschijnlijk veel parallellen te trekken tussen klein links en bepaalde sekten.

Politieke implicaties

Tenslotte wordt meer expliciet de vraag gesteld naar de relatie tussen sekten en politiek. Enerzijds wordt aan de hand van de Moon- en de Sciëntologie sekten duidelijk gemaakt dat sekten een duidelijke politieke koers kunnen varen. Centraal staat bij beide bovenvermelde groeperingen de strijd tegen het goddeloze (waar hebben we dat nog gehoord) kommunisme. Het mag ons dan ook niet verwonderen dat enkele oude kennissen zoals Nixon en Reagan goede banden hadden en hebben met dergelijke groeperingen. Momenteel is de invloed van deze groeperingen (vooral door hun steeds driestere acties die bij een groot deel van de publieke opinie in het verkeerde keelgat zijn geschetten) wel wat gedaald.

Anderzijds kan men zich de vraag stellen wat men op politiek vlak tegen sekten kan ondernemen.

Dit laatste probleem wordt behandeld aan de hand van het rapport Witteveen dat "een beeld moest geven over de activiteiten van in Nederland optredende sekten met het oog op de belangen van personen waarop deze activiteiten in het bijzonder zijn gericht enerzijds en de hulpverlening in de geestelijke gezondheidszorg anderzijds, ten einde een oordeel mogelijk te maken over de vraag wat het overheidbeleid ten aanzien van deze organisaties precies inhoudt en of en in hoeverre in dit beleid aanpassing gewenst is."

Een hele boeterham, te meer daar juristen zich moeten uitspreken over geestelijke gezondheidszorg. Luc De Drogh and Marijke Degrieck ontwaren daarnaast nog heel wat andere problematische aspecten aan dit rapport. Toch trappen zij hier in de val om te pleiten voor een verbod van bepaalde sekten. Iets wat in Frankrijk momenteel wel aan het gebeuren is. Links vergeet nogal snel dat bijvoorbeeld mede door de SPD het Berfsverbod in Duitsland werd ingevoerd. De boemerang valt nooit ver van de boom als het ware. Een veralgemeend verbod van sekten (algemener sektaire bewegingen — wie zal het onderscheid maken?) zou onherroepelijk op langere termijn een ferme snee in eigen vel inhouden.

De voorgestelde oplossing om mensen gedurende een langere tijd uit het sektmilieu te halen om te zien of ze welkijf 'geloven' in wat ze doen, is voor vrij onderzoek een haalbare oplossing, hoewel ook hier de vraag kan gesteld worden of de ideale is.

Dirk De Naegel

De verlichte leegte, semi-religieuze bewegingen onder de loep. Te bestellen bij Studiering Vrij Onderzoek, Pleinlaan 2, 1050 Brussel, ook verkrijgbaar bij ACCO.

Psychiatrie en gekkenbeweging

Naar aanleiding van hun recent boek 'Gekte zonder grenzen. Hoe de gekkenbeweging de psychiatrie overbodig maakt' spreken Ton Hendrix en Marij Bosdries op donderdag 30 mei over deze problematiek. De avond gaat door in 'tStuc, Van Evenstraat 2D, Leuven. Aanvang 20 uur.

Beide sprekers zijn afkomstig uit Nederland (Amsterdam) en werken reeds jaren actief mee in de Nederlandse gekkenbeweging. Ton Hendrix was onder meer redactielid van de Gekkenkrant en medeorganisator van Psychy-pol. Het boek 'Gekte zonder grenzen' geeft een overzicht van de

strijd die de 'gekken' internationaal voeren tegen de 'psychiatrische onderdrukking'. Het boek is trouwens geschreven in samenwerking met leden van de Deense en Amerikaanse gekkenbeweging. Tevens biedt het boek een internationaal overzicht van de bestaande alternatieven tegen de medisch georiënteerde psychiatrie.

De avond wordt georganiseerd door Mordi & Fuggi in samenwerking met de Radicale Criminologen, Zwart en Rood, Picket en Dolle Mol. Het boek zelf is te bestellen via uitgeverij DeHaktol, Postbus 1252 te Nijmegen.

Buiten zijn STELLA gekend om zijn verse belegde broodjes en verse soep

Café
IN DE COMMERCÉ

H. Hooverplein 16 22.55.78 3000 LEUVEN

Speciale kopieservice voor blokkende student

Heb je net die laatste notities niet voor je examen van maandag, dan is er nog altijd de Sociale Raad die haar kopiedienst zowel op zaterdag als zondag openstelt voor jou. Dit vanaf het eerste weekend van juni tot het eerste weekend van juli. Dank zij Sociale Raad kom je dus de examens door. Openingsuren: zaterdag en zondag van 14u tot 17u.

Hoe groen is Agalev?

Agalev wordt wel eens de partij der groenen genoemd. Een partij die naar verluidt vooral bij de jongeren zou aanslaan. Jongeren die wel eens naïef genoemd werden: een beetje groen achter de oren. Het groene etiket wordt de laatste tijd echter meer en meer in vraag gesteld. Is Agalev nog altijd de beweging met enkel een beperkt milieuprogramma? Het recente Agalev-kongres moest hierop een betere kijk bieden.

Afkerig als wij zijn van kongresgeklungel, zonden wij geen Veto-verslaggever naar dit "politieke" evenement. Maar omdat Agalev nu eenmaal hoog schijnt te scoren bij de universitaire (Knack 17 april 1985: "Een robotfoto van Agalev toont dat ze het jongste electoraat hebben (tot 80% jonger dan 35), uit de katholieke zuil en hoog geschoold") wierpen we een blik in het voorbereidend werkdocument. Dit werd gepubliceerd als een boek van 249 bladzijden onder de titel *Op mensenaam — een groene kijk op ekonomie*.

de wagen rijden of andere nutteloze energetische inspanningen beperken? De energievoorziening moet verder ook zoveel mogelijk naar zelfvoorziening toegaan: kleinschalige projecten zijn niet onhaalbaar. Zeker als men er evenveel geld zou inpompen als in grootschalige produktie.

Inzake verkeersbeleid streeft Agalev het terugdringen van de mobiliteitsbehoefte na. Allerlei administraties moeten (zeker met de huidige kommunikatietechnieken) gedecentraliseerd kunnen worden. Ook de ruimtelijke ordening speelt hier een grote rol. Er moeten weer leefbare kernen worden gekreëerd, waarin wonen en werken combineerbaar zijn.

Daarnaast moet de burger zich bij voorkeur verplaatsen met het vervoermiddel met de laagste totale kosten: meer fietsen en wandelen, meer openbaar vervoer... Dit laatste moet aantrekkelijker gemaakt worden. Hiervoor heeft Agalev trouwens heel wat concrete voorstellen in zijn programma. In elk geval moet er zuiniger en zinniger geïnvesteerd worden.

Wetenschap en kosten

Agalev staat ook een andere produktiepolitiek voor rond het ekologiske produkt. Hierbij moeten men rekening houden met de reële kosten: zo weinig mogelijk vervuilen, zo weinig mogelijk schaarse grondstoffen, zo lang mogelijke levensduur, goed repareerbaar en recycleerbaar. De overheid moet de echte kosten laten doorrekenen en moet bewuster normen aanleggen (bijvoorbeeld hormonen in het vlees?). De konsument moet ook beter ingelicht worden over voor- en nadelen van bepaalde zaken.

Rekonversie van de wapenindustrie is ook een belangrijk punt. Aan de echte sociale behoeften wordt niets gedaan, veel hulpronden gaan verloren. Trouwens, investeringen op andere gebieden zouden ook meer arbeidsplaatsen kreiëren. Dit kan echter slechts goed in een internationale context: een nieuw veiligheidsmodel moet nagestreefd. De machtsblokken zouden moeten worden afgeboeid.

De nieuwe wetenschap en technologie zorgen voor een ongekende uituiting van arbeid. Ook komen er sterke kwaliteitsverschillen tussen jobs: hoogtechnologisch versus dome. Agalev stelt zeer sterk in vraag of de nieuwe technologieën een nieuwe groeifloei kunnen op gang brengen. Overigens is groei niet het essentiële: de nieuwe technologie moet gericht worden op de *echte* behoeften (men is dus niet tegen technologie op zich).

Het onderzoek moet dan ook meer naar maatschappelijke relevantie worden georiënteerd. Een grotere werknemerspraak zou hierbij kunnen helpen.

Inspraak troef

Met deze schakel komen we bij een zeer belangrijk element in de Agalev-"doktrine". De mensen moeten terug vat krijgen op hun leven. Zij moeten zoveel mogelijk zelf kunnen sturen. Decentralisatie (kleinschaligheid) en inspraak, dus. Informele zelfvoorziening moet gestimuleerd worden. Dit is niet utopisch omdat in de Agalev-visie ook een verkorting van de officiële werktijd ingekalkuleerd is.

Op overheidsvlak moet zoveel mogelijk gedelegeerd worden naar de kleinere leefkernen (zo bijvoorbeeld de gemeente). Ook hiervoor heeft Agalev ettelijke voorstellen. Een grotere fiscale autonomie moet autonome beslissingen mogelijk maken.

Ook de welzijnzorgen moeten heroriënteerd worden: geneskundigen moeten meer nadruk leggen op preventie. Agalev wil de "gezondheidsverstrekkers" ook niet meer per "stuk" betalen. Zij moeten ingeschakeld worden in een gezondheidsstelsel, waarbij de eerstelijns-geneeskunde een specifieke begeleidings- en verwijzingsfunctie krijgt.

De OCMW's moeten vervangen worden door sociale raden, met daaronder polyvalente wijkcentra. In die raden zullen geen "gebuisde politici" meer mogen zetelen. Ook hier moet globale welzijnzorg (bijvoorbeeld ook buurtwerk) meer nadruk krijgen dan puur financieel bijspringen.

Naast de staat moeten ook de ondernemingen zoveel mogelijk de-

centraliseren. Er is allereerst het demokratiseringsargument, maar daarnaast ook een hogere efficiëntie. De schaalvoordelen van de traditionele ekonomie worden immers "gecompenseerd" door de onhandelbaarheid van grote concerns. Er zijn verborgen kosten (bijvoorbeeld het wegennet), zonder te spreken van onmeetbare kosten (bijvoorbeeld het milieu). Agalev hanteert hier het principe van de "aangepaste schaal". Alles wat op een bepaald vlak zonder problemen kan geproduceerd worden, moet daar ook gedaan worden (dit spaart nodeloos vervoer...). Zoniet moeten alle transportkosten in rekening worden gebracht.

Kleinschaligheid stimuleren

De overheid moet een kleinschalige ekonomie stimuleren door onder meer een aangepast vennootschapsrecht. Ook financieel moet hier minstens zoveel worden vrijgemaakt als voor grootschalige projecten.

Daarnaast moet de grootschalige ekonomie beter gecontroleerd worden. Zo moeten pure winstmotieven bijgestuurd worden. Een verstaatsing is echter geen oplossing. Socialisatie moet gebeuren, maar niet zoals dit door huidige links gezien wordt. Zo moet het kredietwezen overkoepeld worden door een algemene direktie, met vertegenwoordigers van overheid, vakbonden, patronaat zelf, verbruikers, milieuverenigingen. En dit onder rechtstreekse controle van het parlement. Van onder uit moeten de werknemers ook meer inspraak krijgen.

Herverdelen

Op internationaal vlak moet herverdeeld worden door kwijtschelding van de schulden. Dit levert ons 1,5% verlies van inkomen op, maar dit inkomen is toch fictief. Deze papieren waarde zal toch niet repupereerbaar zijn (de landen betalen af door nieuwe leningen...). Tegelijk moet een blijvende rechtvaardige wereldhandel georganiseerd worden.

Ook nationaal is er werk op de planken. Teveel mensen zijn kronisch arm (en hebben geen kansen). Anderen krijgen hun inkomen toch niet op. Een inkomenspanning van 1 tot 3 lijkt Agalev rechtvaardig. Ieder krijgt hier toe een basisinkomen gegarandeerd. Boven een bepaalde verdienste moet men echter serieus belasting betalen. Maar op die manier blijft arbeid toch interessant. Dit belastingstelsel is overigens erg eenvoudig. Temeer daar het individu als belastbare eenheid gehanteerd wordt.

Ook het werk moet opnieuw verdeeld worden. De 32-urenweek moet volgens Agalev haalbaar zijn. Dit middels een vierdageneek en variabelere werkdagen: zo wordt een samendrukken tot 6 uur per dag vermeden, evenals teveel pendelen. Nieuwe investeringen zijn niet nodig omdat per dag met hetzelfde aantal mensen wordt gewerkt.

Probleem is natuurlijk de financiering. Maar ook nu al wordt de werkloosheid door iedereen gedragen. De opvang moet voor 1/3de geschieden door de werkgever (verhoging loonkost), 1/3de door de werknemers (beperkt loonverlies) en 1/3de door de overheid (bijvoorbeeld door een deel van de sociale bijdragen te blijven dragen). Op termijn kan er dan een nieuw evenwicht met grotere besteding ontstaan.

Agalev vindt trouwens dat een deel van het werk "ontloond" moet worden (zie de doe-het-zelf-ontwikkeling in de bouw). Waarom immers kontraproduktieve takken handhaven: ziekmakende geneskunde...?

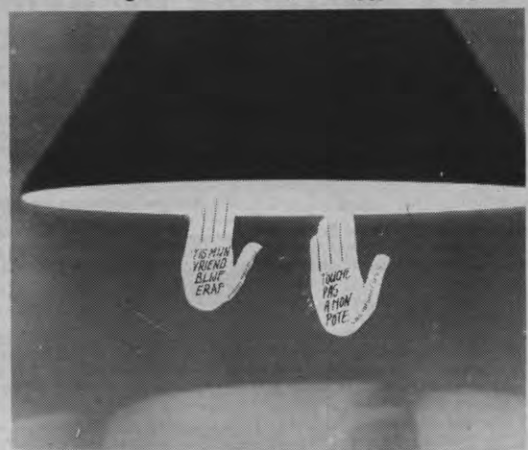
Is Agalev nog groen? Een oordeel is moeilijk. Het ekonomische programma draagt wel duidelijk een mensvriendelijke en milieubewuste stempel. De vele bijgevoegde cijfersimulaties geven het systeem zeker reliëf. Het is mooi en misschien wel verwezenlijkbare. Maar dan toch met veel noden. En heeft de mensheid daar de tijd (godul) voor?

Toon Boon C

Vakantieregeling 's Meiersstraat

Vanaf juli staat de permanente van 's Meiersstraat 5 elke namiddag van 14u tot 18u open voor kopies, uitleendienst, offset-, stencil- en zetwerk.

't Is mijn vriend, blijf er af

Heb je ze nog niet gezien, de "handjes"? Deze anti-racistische badge werd gelanceerd door Franse scholieren. Zij roept een halt toe aan het racistisch ideeëngoed, zoals het door notoire racisten (o.a. Le Pen), maar ook door overheidsmaatregelen wordt verspreid en gestimuleerd.

Van de immigrant blijf je af, hij is mijn vriend! Hij moet gelijk behandeld worden, gelijke rechten en kansen krijgen, dat is in het kort de boodschap

van deze badge. De aktie is overgegaan naar België. In Wallonië spelden zo'n 100.000 mensen de badge op in één maand tijd. De Vlaamse vertaling kent een even groot succes. Op een week tijd werden 15.000 handjes verspreid.

De Sociale Raad steunt deze aktie, jij ook? Heb je nog geen badge? Kom ze dan snel halen op onze permanente, 's Meiersstraat 5. Kostprijs: 40 fr. □

Komt vredesbelasting er?

Op aandringen van de Internationale van Oorlogstegenstanders (IOT) diende Ludo Dierckx onlangs in het parlement een voorstel in om een vredesbelasting te heffen. Op die manier zou de belastingplichtige een deel van zijn belastingbedrag kunnen afdragen aan een speciaal fonds. Dit geld zou niet mogen aangewend worden voor wapenping.

Als motivatie voor het voorstel wordt een veelheid van overwegingen aangehaald. Zo zouden heel wat recente ontwikkelingen in de wapenbezetting (onder meer de kernwapens) voor vele burgers onaanvaardbaar geworden zijn. De huidige defensie zou de overleving van onze beschaving in gedrang brengen.

Deze vredesliehebbers steunen zich op internationale afspraken, rechtspraak, encyclieken, Rode-Kruis-verklaringen om te zeggen dat dergelijke wapenping zelfs strafbaar zou kunnen zijn. Daarom wil het voorstel van vredesbelasting de burger de kans geven zijn medewerking aan het defensiestelsel te ontzeggen door een deel van zijn belastingen naar een vredesbelastingfonds te zien afvloeien.

Net zoals inzake legerplicht de burgerdienst is voorzien voor mensen met gewetensbezwaren, moet iets dergelijks bestaan voor de belasting. Bovendien zou, volgens het IOT, een investering van belastinggeld in de Derde Wereld en in onze Vrijheid Wereld veel meer sociale veiligheid brengen. In de toelichting bij het wetsvoorstel wordt ook even verwezen naar de zogenaamde Vredesaktie. Op dit ogenblik weigeren een duizendtal

mensen immers symbolisch een deel van hun belastingen te betalen om ze ter beschikking te stellen van een vredesbelastingfonds. Recent kwamen enklens hiervan trouwens in de kijker omdat de fiskus hun meubeltjes openbaar zou doen voorkomen.

Konkrete uitwerking

Het eerste deel van het wetsvoorstel is fiscaal. Het zorgt voor de oprichting van het vredesbelastingfonds bij de Minister van Financiën. Iedere burger kan in de loop van het belastingjaargelden storten op het Fonds, zoals dit anders gebeurt met de bedrijfsvoorheffing. De gestorte gelden zullen later afgetrokken worden van de te betalen belastingen. Het beschikbare geld zou dan doorgestort worden naar een Instituut voor Vredes- en Ontwikkelingsprojecten.

Er is wel een maximumdrempel. De stortingen aan het vredesbelastingfonds mogen immers maximum 5% van de totaal verschuldigde belasting uitmaken. Die totaal verschuldigde belasting is dan nog trouwens exclusief gemeentebelasting. De stortingen boven 5% zouden gewoon gezien worden als voorafbetalen van de gewone belastingssom.

Het beheer van de gelden zal dus gebeuren door het hogergenoemde Instituut voor Vredes- en Ontwikkelingsprojecten, terwijl de inning en administratie zullen gebeuren binnen het Ministerie van Financiën. Het Instituut zou de nodige autonomie moeten hebben inzake werking. In artikel 11 bepaalt het voorstel wel dat 80% van de gelden zou moeten gebruikt worden voor ontwikkelingsprojecten in de Derde Wereld. Waar dit voorstel zeker interessant kan genoemd worden, blijft het even waardevol te volgen welke behandeling het zal krijgen. (TBC)

Nieuw model

Het oude groeiemodel bereikt zijn fysische grenzen. Bovendien mogen we niet denken dat ons huidige geknoei door de latere wetenschap wel zo gerichtgezet worden. Het huidige ekonomische model maakt van de wereld trouwens ook een "koude" wereld. De vervreemding tegenover de omgeving en het vervagen van sociale relaties maken het moeilijk een zinvol levenskader op te bouwen.

Het huidige model instaatert ook ongelijkheden (Westen - derde wereld; amen - rijken...). Deze zijn niet oplosbaar binnen het huidige model. Het nieuwe model berust zelf op drie pijlers: kringloopekonomie, autonomie en gelijke kansen voor iedereen.

Het samenleven moet zo georganiseerd worden dat het voortbestaan van het leven zelf optimaal gegarandeerd wordt. Dit kan alleen in een samenleving die in stabiele interactie staat met haar omgeving: een kringloopekonomie. Binnen die ekonomie moeten de mensen meer vat krijgen op hun eigen leven: er moet meer beslist en geproduceerd worden op kleine schaal. Dit staat niet gelijk met een pleidooi voor een groter individualisme. Ieder moet immers ook gelijke kansen krijgen, en solidariteit met de zwakkeren moet voortop staan.

Milieuvriendelijke ekonomie

Een ekonomisch beleid moet de goede verworvenheden kunnen behouden mits er werking wordt gemaakt van milieubescherming, zuinig grondstofverbruik en dies meer.

Ten aanzien van de energiesektor vraagt Agalev een beheersing van de vraag. Waarom niet wat minder met

De drukkerij ROTATYP dankt alle medewerkers van VETO voor de goede samenwerking en wenst de lezers alle SUCCES toe.

Wij staan tot uw dienst voor :
— Alle drukwerken zowel privaat-, firma- als gelegenheidsdrukwerken
— alle rotatiedrukwerken zowel, weekbladen, maandbladen als publicitaire bladen.

SYLVAIN DUPUISLAAN 110
1070 BRUSSEL
(alfr grote ring Brussel nr 14 Moortbeek)
02/523.45.22

Het beste uit de kring(!)bladen

In extremis hebben we dan toch nog een echt kringblad in onze pollekes gekregen en aangezien het bloed kriipt naar het niet gaan kan, onze handen in dergelijke gevallen onverbidlijk aan het jeuken slaan en onze leesdrift gewekt is, ziedaar de bespreking van dit fenomeen dat wel wat laat op het seizoen geoogst werd. Maar daarvoor moet je bij de architecten zijn. In eerste instantie gaat hun aandacht naar de woonplaats, of speelt de omgeving (urbanisatie noemen ze dat maar naar het schijnt) ook reeds een belangrijke rol binnen dit métier?

hebben. Toch zat er dit jaar een architect op de bekende blok 5. Roland (5) (daar heb je die cijfertjes van het begin van het jaar weer) vind dat dit heerschap geen overloper is (het betreft hemzelf, dus niet te veel zelfkritiek) maar wel kan trachten om de VTK-ers te doen inzien hoe alternatief ook zekere charmes heeft, en niet utopisch is.

Who's who in Louvain

Overigens is dit niet het enige artikel over deze materie. Blijkbaar is er een hele polemiek aan de gang (gewest) bij dit rare ingenieursvolkje (het lijken de smurven wel). Zo stelt Marc (5) dat de architecten nog deel uitmaken van het VTK. Blijkbaar was dat niet meer voor iedereen even duidelijk. Een recht op antwoord (wie de gal kaatst...) van de hand van Philippe De Reu (sekretaris VTK) was nodig om de slechte smaak door te spoelen van de ingenieurs. Of was er iets in het verkeerde keelgat geschoten? Blijkbaar is er toch enige wrelt tussen beide groepen. Een honds bestaan leiden ze daar in Heverlee. Misschien is dat de reden waarom de verslagen niet meer gelezen worden. Trouwens, al dat formalistische gedoe, waartoe dient dat allemaal?

Marc beheer(st?) heeft daar zo zijn bedenkingen bij. Als raschte doe-het-zelvers waren de biologen erin geslaagd om voor de tweede verkiezingen van het VTK (zie de voorgaande Vetonummers) met een ploeg (Brico) op de proppen te komen. Eerste en enige programmasluit: een VTK? Dit staat in tegenstelling tot de traditionalistische vraag; wat voor VTK volgend jaar? Volgens de doe-het-zelvers moeten de ingenieursstudenten zelf maar eens wat meer de handen uit de mouwen steken in plaats van alles over te laten aan de grote surrogaatmama, het VTK. Studenten zijn oud en wijs genoeg om voor zichzelf te zorgen. Dat dacht u maar. Toch is het opmerkelijk dat een anarchistisch clubje nog 110

stemmen krijgt, vindt een schrijver van dit stukje. We kunnen men daarin bijtreden (op het gevaar af dat wij zelf last gaan krijgen, zoals iedereen weet is het VTK een grote en machtige kring...)

Daarna is het eindelijk gedaan met de studentikoze grapjasserie en wordt er aandacht besteed aan de architectuur van de stad. Hiervoor verwijzen we eveneens naar een voorgaand Vetonummer. Het gebrek aan plaats speelt ons weer eens parten, wat wel spijtig is, want eigenlijk is de lastigen wel (in tegenstelling tot de meeste andere kringbladen) een interessant tijdschriftje. Ook Vangelis (Papatheo-nassiou voor de vrienden) passeert ook de revue. Blijkbaar houden de architecten van polemieken want de auteur van dit artikel is het blijkbaar niet altijd eens met de architect overigens en hij laat dat dan ook blijken. Stof voor nummer 1 van de volgende jaargang dus.

WAGT (maar niet te lang)

De werkgroep architectuurgeschiedenis en -theorie laat ook nog eens van zich horen. Tot voor kort was deze werkgroep vooral binnenskamers bezig geweest als studiekring van docenten en doctorandi. Maar aangezien een interne eenzijdigheid tot zelfgenoegzaamheid en intellectuele blindheid zou leiden, werd besloten deze gesloten studiekring open te breken. Dit gebeurde naar het schijnt in een aantal seminaries. Dat leverde alvast resultaten op want er werd nu reeds besloten om zich gedurende de volgende maanden weer terug te trekken in het salon om nieuwe initiatieven voor te bereiden. Rare kerels die architecten. En die boer, die Wagte voort.

Op den boerenbuiten

De architecten zouden geen architecten zijn als daar niet één slimme was die weer ergens iets gevonden had dat vergeten werd. Voet Johan (4) is architectuur van de stad goed en wel maar de rest dan? Detzelfde auteur heeft het vervolgens over intellectuelen en de gevaren die zij lopen. Als we het goed begrepen hebben, zouden

deze mensen geen cultuur meer bezitten, en pretjes, daar is geen tijd meer voor. Wanneer we echter de oorzaak-gevolg relatie moeten overboord gooien, kunnen we niet goed meer volgen hoor. Vandaar dat we ook de volgende artikelen niet meer grondig doornemen (Vanzwanske heeft een kringblad-delirium). Deze artikelen gaan trouwens over POK en aanverwante lulligheden (wie interesseert zich nu voor dergelijke zaken?). Onderwijsbeleid is toch niets voor studenten, of wel?

Alles bij elkaar stelt deze lastigen toch wat teleur. Vooral de eenzijdigheid in artikelinhoud heeft hiermee te maken. Polemieken zijn leuk, maar kunnen een blad onleesbaar maken. Trouwens, volgend jaar is toch iedereen dat vergeten. Zo ook jullie ondergetekende die eindelijk de pen aan maarten zal geven. Misschien komt er nog één inleidende cursus "hoe maak ik mijn eigen kringblad" in het eerste nummer van het volgende jaar. Als jullie dan nog allemaal mooi braaf zijn en op tijd gaan slapen, is het nog mogelijk dat de redactie een ander slachtoffer vindt om deze kl..job uit te voeren.

Vanzwanske

In het voorwoord wordt vooraf een belangrijke inleidende mededeling gedaan. Om de belofte vijf lastige nummers ook dit jaar te produceren zagen de redactieleden zich genoodzaakt naar de trukendoos te grijpen. Een dubbelnummer biedt dan ook de toekomst. Buiten twee kruiswoordraadsels is er echter geen echt verschil met de andere lastigen. Of toch wel, Vanzwanske kreeg ene lastigen met blinkende kaft. Naar wij uit goede bron vernamen zou het een uniek exemplaar betreffen, speciaal voor ondergetekende gefabriceerd. Waarschijnlijk denken de heren architectologen dat zij nu op goede voet staan met de kritiekaster van dienst. Niets is echter minder waar, omkoperij is ons vreemd. Trouwens, deze roddel kwam langs ons rechteroer onze hersenpan binnengeschuifeld. De rechterzijde is echter niet zo betrouwbaar, vandaar... zand erover.

Voor wat de echte studentenwerking (of kringwerking zo de lezer wil) aangaat, valt het op dat de lastigaards vooral over VTK — en niet over de architecten — bezig zijn. Hieruit leren wij dat het VTK als overkoepeling nog niet zo kwaad is, hoewel de lieve architecten ze eigenlijk niet nodig

Veto-materiaal, van filmpjes tot plakstiften. En de teksten natuurlijk, maar daar kan ook u voor zorgen. (foto V.)

Een weekje lang Vetoën...

En gewone, doordeweekse dinsdagavond, of is het woensdagmorgen. Polleke F. hijsst zich voor de laatste maal achter de fotozet, terwijl buiten een stel nachtracters de nog steeds niet gesloten kroegen van het Hogeschoolplein opzoeken, kreten braken en evergreens kotsen. Het wordt eens tijd dat die Veto af is: om 8.00 u moet hij bij de drukker zijn, een uur verder met de trein, in Anderlecht, zodat de studenten hem morgen in de bus of in de Alma vinden. Hoe krijg je die pagina vol. Misschien heeft Didier, de fotograaf een idee voor een foto; gelukkig is Bert om 2.00 u nog eens komen kijken, en één pagina minder te vullen. Op de redaktie leek er nochtans tekst genoeg, maar Bart heeft zijn artikel niet af, enkel zijn kruiswoordraadsel. Pascal had ook tegenslag met die middenpagina, helemaal verkeerd gelayout, lostrekken geblazen: daar mag morgen niets van te zien zijn.

Woensdagmiddag: onbestaande voor de mannen van de nacht die Veto ineen gestoken hebben; de redaktiesekretaris is al op en gaat postzegels kopen. Rond 17.00 u komt Chris aan uit Brussel, een kamionet vol Veto's, 8000 drukwaze exemplaren. Onmiddellijk beginnen vlijtige handen te plooiën, en postzegels te plakken. Voor 19.00 u moet Veto op het postkantoor zijn, dan ligt hij donderdagmorgen in de bus. Dank u, post-

bode. Sommigen kunnen niet wachten, en lopen de vloer plat: "Is 'De Nieuwe' er al?" (Veto wordt bedoeld, Toon) "Morgen vind je hem in de Alma of in één van de vijftien andere distributiepunten." Daar zorgen Chris en Dirk voor.

Donderdagmorgen: Polleke wordt wakker. Weer een week zonder woensdag. 't is tijd dat het vakantie is.

Vrijdagmiddag: de schaarse artikelen die al binnengekomen zijn, worden nagelezen door een vroege redakteur. "Hierover moet op redaktie gepraat worden, ik vind het niet goed, en veel te lang." Het probleem zal zijn dat er niet zo heel veel volk meer afkomt, nu de blok- en examenperiode dreigend opduikt. Om 16.00 u begint de redaktie, of iets later; eerst evalueren we de vorige Veto. "Hier en daar kon een onderschrift iets duidelijker; waarom kwam dit artikel toch op de voorpagina?, dat vind ik maar niks." Veel moet er niet meer gepland worden op lange termijn: het pausbezoek is volgende week, er zijn akkreditaties aangevraagd, misschien nog eens belen of die er zijn. Didier doet de foto's, Dirk blijft in het perscentrum.

Een netelig probleem is een artikel over Veto zelf: de mensen duidelijk maken hoe het er hier aan toe gaat. Dat moet je eigenlijk zelf meemaken, dat laat zich niet op papier zetten. Het interview van vorig jaar met onszelf vinden sommigen maar niks, anderen vinden dat juist heel erg aanspreken. De discussie is nogal heftig; Didier vindt de weekindeling van het Veto-werk het beste om een concreet beeld te krijgen van wat er bij het maken van Veto komt kijken. Dan dat maar. Wie zal het schrijven? Ik dan maar.

De redaktie buigt zich over de binnengekomen artikelen en lezersbrie-

ven. Vooral deze laatste lokken nogal eens discussie uit: moet er een naschrift bij? Het probleem deze week is dat een groot deel artikelen niet binnen is, met het pausbezoek; die kunnen pas tegen dinsdag geschreven zijn.

Vanaf vrijdag kan er al gezet worden: wanneer iedereen afwisselend enkele uren doortypt, is de tekst tegen maandagmorgen gezet. Hopelijk krijgen we nieuwe zettels bij, want Mos valt weg volgend jaar; hij zette meestal een hele boterham. Zo'n opleiding op de fotozetmachine duurt enkele dagen (als het meezit) en dan kan je onmiddellijk voor Veto beginnen zetten. Sommige mensen zijn na een tijdje niet weg te slaan van het "masjien"

zoals dat onder zettels heet.

Maandag en dinsdag: eindredakteur loopt nerveus rond, want sommige redakteurs komen de afspraken niet na, en de Veto moet dinsdagavond gelayout worden. Ondertussen zet hij iedereen die hij maar vindt aan het werk: artikelen nalazen en corrigeren, berichtjes inkorten, namen van de teksten. Ondertussen maakt Peter de agenda op: vroeger een hele klus om te zetten, maar het genie achter de fotozet P.F. heeft daar een traukje voor ontwikkeld zodat iedereen nu vecht om de agenda te mogen zetten.

Dinsdagavond: een namiddag werk heeft het de eindredaktie gekost om een lay-out-schema uit te dokteren, zodat de inplakkers nog enkel de juiste schikking moeten vinden om de kolommetjes vol te plakken. Ondertussen worden in de doka de filmen ontwikkeld, gedroogd en daarna afgedrukt met die vervloekte raster

ertussen, natuurlijk. Ook die krijg je getemd als je er genoeg mee werkt. Blader maar eens door deze Veto. Rond middernacht is het grootste karwei af, maar de kleine prul blijft meestal over voor enkelen, o.a. Polleke F. Gelukkig is het bijna vakantie.

Het spreekt vanzelf dat alle activiteiten op vrijwillige basis gebeuren: niemand wordt betaald voor zijn werk. 't Is voor 't plezier van 't meewerken. De aandachtige lezer zal dus gemerkt hebben dat er bij de productie van het blad heel wat komt kijken, en dat er plaats is voor vele medewerkers; die zijn er nooit genoeg. En nog iets: voor alles en iedereen is er een opleiding, initiatie of wat je maar wil, voorzien. Kom eens langs op de 's Meiersstraat 5, als je wil meewerken aan de 12de jaargang.

Filip Huyzentruyt

Het beste uit de kring(?)bladen

Zoals beloofd blijven we tot de laatste academische minuut de kolommen van dit blad teisteren. Bij gebrek aan echte kringbladen zien wij ons deze week genoodzaakt om onze aktieradius even verder uit te breiden. Gelukkig beperkt schrijvend Leuven zich niet tot de fakulteitskringen en vonden we in één van onze talrijke studentenhuisen een schrijfsel dat de vergelijking met de 'echte' kringbladen met grote onderscheiding doorstaat.

Het is klein, weinig uitgewerkt, (pseudo)humoristisch, rommelig geplakt en pretendert de exponent te zijn van één grote familie (in de traditionele kristelijke zin het woord). Kortom, waar

wachten wij nog op? Hier komt de Torreskrant. Na het traditionele vooraf en het even traditionele inhoudsoverzicht (dit laatste gevolgd door de erg 'grappige' zinsnede: dochters hou u we ouders binnen), komen we bij de echte inhoud van dit werkstukje terecht.

Het belangrijkste eerst: verslag van de kernraad. Hieruit leren we dat het verslag van de vorige kernraad werd goedgekeurd, evenals de organisatie van een TD, de aankoop van stickers, de bar- en stripbewerking en last but not least het verschijnen van deze laatste Torreskrant. Dit alles vormt wellicht een juist beeld van de gemiddelde interessefeer van de even gemiddelde student. Over dan maar naar de verdere luukken, en die staat er in. De wetenswaardigheden verzamelt in een echte roddelrubriek (origineel, waar halen ze het), enige prentjes, stripbibi-

nieuws en dan jawel, wie had dat gedacht. Een echt artikel en dan nog wel over de 'geen-raketten' kwestie. Nogal slogansak en flower-powerachtig uitgewerkt (waarmee sleurt men er toch al tijd voor commerciële suksaateners à la Bernard Benson bij?) maar toch leuk dat men eens wat verder kijkt dat zijn/haar gang lang is. Daarna volgt weer een bespiegeling over de gemiddelde... (zie hoger) waaraan we vanaf nu geen woorden meer vuilmaken. Wel nog even vermelden dat een gedicht van vijf en een halve bladzijde het nummer verder vult en dat Torres niet beperkt blijft tot de Camilo. Naast de St. Pieterskliniek is er namelijk nog een filiaal (de 'ambassade' met een eigen Torres binnenhuistelefoonnummer. Leuk om weten en op die manier hebben we dan toch nog iets bijgeleerd bij het lezen van dit humaniora-blaadje.

Vanzwanske

KOLUMN

Reagan heeft heel eenvoudig de oplossing voor de werkloosheidsproblemen gevonden: steun aan de werklozen verhindert ze werk te zoeken. En nu maar wachten tot Gol een soortgelijke simplistische uitspraak doet.

Dat katolieken nog niet altijd katholiek zijn wisten we al langer. Zo bracht Filip Martens, voorzitter van KVHV, uit naam van Opus Dei een bezoekje aan de Paus om hem een geschenkje te overhandigen. Wachten tot de paus in Leuven zelf kwam kon niet, want de bisschoppen hadden gevraagd geen geschenken aan te bieden maar de som te storten op een rekening voor Ethiopië. De paus zal bij een volgend bezoekje aan Ethiopië het geschenk dan maar zelf overhandigen.

Voor de boerenbond kwam de bommelding als van de hemel gezonden. Op die manier heeft men alle verboden hormonenpreparaten tijdig kunnen verborgen.

Ook op de BRT heeft men er een handje van weg om familieleden op allerlei postjes binnen te loodsen. Zo presenteren 'epigonen' Stein en Kaatje, respectievelijk broer en zus van Bart Peeters, het jeugdprogramma 'Alles kits'. Doe zo voort, bij het bejaardenprogramma is nog een plaatsje vrij...

De gerechtelijke diensten van dit landje moeten dringend leren rekenen. Voor het niet betalen van 500 fr. vredebelasting wordt er voor 165.000 meubelen in beslag genomen. Bij de 500 fr. komen er wel nog de vervoerskosten bovenop.

Linda Lepomme heeft alleen van de Turkse jury punten gekregen. Tijdens de repetities droeg ze namelijk de anti-racistische badge. Dienst, wederdienst.

Personal Computer Initiatie

Tijdens de zomermaanden richt IBM vakantiekursussen in voor studenten aan de universiteit.

Deze cursussen gaan door in het Manhattan Center (25ste verdieping), Rogierplein, Brussel, en dit weeklijks vanaf 15 juli tot en met 13 september, uitgezonderd de week van de 15de augustus.

De inschrijvings- en administratiekosten bedragen 3000 Bfr. Er zal voorrang gegeven worden aan de eerste inschrijvingen. Je kan inschrijven door bijgaande strook ingevuld te zenden aan Mevr. C. Laurent of Mevr. R. Liekens, bij IBM: IBM - Belgium Victoria Reginalantsloen 1 1210 Brussel 02/214.24.78.

Ik wens deel te nemen aan de cursus *Personal Computer Initiatie* tijdens de week van (keuze aankruisen):

☐ Nederlandstalig	☐ Franstalig
☐ 15 juli	☐ 22 juli
☐ 29 juli	☐ 5 augustus
☐ 19 augustus	☐ 26 augustus
☐ 2 september	☐ 9 september

Naam:

Adres:

Telefoon:

Universiteit:

Ik betaal de som van 3000 Bfr bij het begin van de cursus.

De CCC hebben de rijkswacht zelf de oplossing voor het terrorisme in de handen gestopt. Zolang de rijkswacht zwijgt over de 'kommunikatiestoornis' tussen rijkswacht en brandweer' zullen er geen aanslagen meer volgen. Wie zei ook weer dat zwijgen goud was?

De Bayer-man die op de persconferentie overtuigend het met titaandioxide vergiftigde water dronk is schielijk overleden. Een huiszoeking bij Greenpeace leverde niets op.

De studenten van de Madrielse universiteit hebben Reagan bedacht met de titel van 'Doctor Horroris Causa'. Een leuk alternatief dat ook in Leuven zou kunnen toegepast worden. Wij kennen alvast een aantal personen die daarvoor in aanmerking komen.

Veto werft aan

vanaf augustus 1985 voor haar filiaal te Leuven dynamische, jonge, ondernemende, creatieve en vooral onbezoldigde medewerkers (m/v)

1. redakteurs voor het schrijven van artikelen over sociale sector, kringen, cultuur, sport, vreemde studenten, onderwijs en beleid, economie, wetenschap.
2. fotozetter voor het in kolommen plaatsen van de tekst.
3. lay-outters voor het knippen en inplakken van de tekst.
4. fotografen met een juiste kiek op de dingen.

Geen voorkennis vereist!
Gratis opleiding voorzien
Kans op promotie
Zich aanmelden op
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel: 016/22.44.38.

De bekrompenheid in Vlaanderen is treffend. Na de Leuvense brandbom bij het KVHV moest en zou Antwerpen ook zijn brandaanslag hebben.

Rudolf Hess heeft ondertussen laten weten dat hij het gebaar van Reagan zeer op prijs stelde. Tegelijkertijd beklagde hij zich over de overbevolking in de Spandau-gevangenis. Hij verklaarde zich solidaristisch met de Franse gevangenen.

Wegens de besparingen zal de ASR een aantal nep-statuten aannemen. Wie zei ook weer dat de ASR geen statuten had?

De aartsengel Gabriël heeft gisteren het eerste spelletje wachwoord gewonnen.

Het wordt tijd dat de Veto-redactie er ook aan begint. Dit was dus het laatste nummer van jaargang 11. (foto Veto)

In Leuven biedt men de studenten een nieuwe service aan: men kan nu ook al copïes ontlenuen in de Copytheek.

Bij ACCO heeft men ontdekt dat de aandeelkaarten worden doorgegeven van vader op zoon. Lakoniek commentaar van Polers: "het duurt toch geen twintig jaar om een baby te krijgen". Men vergat er wel bij te denken dat de babies ongeveer achttien maanden zijn om aan de KUL te kunnen studeren.

Er is weer reactie gekomen op de rode kop van Veto. Geloof het of niet, maar rood is de goedkoopste inkt.

Wat zou er gebeuren als 'exations' voor de 841ste maal zou gespeeld worden?

De CCC houdt blijkbaar geen rekening met de openbare opinie. Ze vinden het wel leuk. We vragen ons dan ook af of de betoging van de SP tegen het terrorisme iets zal uithalen. In elk geval snapt de BOB er nu helemaal niets meer van: waar moeten ze nu gaan zoeken?

Fietsen tegen apartheid

Het Aktiekomitee Zuidelijk Afrika en de Vrijwillige Internationale Aktie organiseren i.s.m. het Leuvense Fietsenatelier een solidariteitskamp met het Zuidafrikaanse verzet.

Van maandag 5 augustus tot en met vrijdag 16 augustus kan je, te Leuven, samen met een tiental mensen fietsen helpen ineenknutselen en bovendien heel wat opsteken over de apartheidproblematiek en de rol van België in Zuid-Afrika. De fietsen zijn bestemd voor de Solomon Mahlangu Vrijheidsschool (Somafo) in Mazimbu, Tanzania. Somafo is een opvangcentrum van het ANC, waar Zuidafrikaanse vluchtelingen en hun kinderen een opleiding kunnen genieten.

Om aan het werkcamp deel te nemen hoef je niks van fietsen af te weten, daarvoor kan je op de hulp van onze technici rekenen. Interesse in de apartheidproblematiek is echter wel een voorwaarde. Om praktische redenen is het werkcamp beperkt tot Nederlandsprekenden. Inschrijven kan je bij VIA door het storten van 1250 fr. op rek.nr. 001-0565775-50. Voor meer informatie:

VIA
Venusstr. 28
2000 Antwerpen
tel. 03/2319177

of AKZA, Bl. Inkomststr. 115, 3000 Leuven, tel. 016/201478.

Oproep: voor het werkcamp is AKZA op zoek naar gratis oude fietsen. Kan je ons helpen, bel dan bovendaan nummer. Indien nodig komen we ze zelf ophalen.

Publikaties

Voor meer informatie over de studiefinanciering kan je steeds terecht op de Sociale Dienst, Bogaardenstraat 1.

Je kan er ook de geaktualiseerde brochure *Dag Unief, wat nu?* krijgen voor 20 Bfr. Deze brochure vind je ook op de permanentie van de ASR, 's Meiersstraat 5. Daarnaast kan je er ook de publikaties van Sociale Raad vinden:

- Het huwelijk van Numerus Clausus en Forfaitaire betoelaging (nieuw) 20 Bfr
- Alma, to be or not to be (nieuw) 5 Bfr
- Sociale Raad, een noodzakelijk kwaad gratis
- Nieuwe drempels tot de universiteit 20 Bfr
- Neen aan het wetsontwerp Gol 20 Bfr
- Studiedruk (kringraaduitgave) 20 Bfr

Aggregatie

AKADEMISCHE RAAD — Proffen mogen ook wel eens discussiëren, dachten de studentenvetgenwoordigers op de Akademische Raad, en dus trokken ze naar de vergadering van 13 mei jl. met een discussienota over aggregatie. Over de inhoud van deze nota verscheen in het vorige Vetonummer al een artikel. In het kort ging het voorstel over de mogelijkheden i.v.m. een vijfde jaar en het standpunt van Kringraad hiertegenover. Daarnaast stipuleerde Kringraad een aantal te volgen krachtlijnen bij het uitbouwen van een goede lerarenopleiding.

De reacties van de dekanen op de nota waren niet onverdeeld positief. Een lid van de vergadering stelde dat het onderwijs voor het ogenblik te weinig perspectieven biedt om goede leraren op te leiden. Iemand anders had het over de voorrang van marginale keuzevakken op een goede aggregatie. Nog een ander stelde dat het weinig zin heeft zich te bekommeren over een goede opleiding omdat het vak toch pas in de concrete praktijk geleerd wordt.

Het belangrijkste element in de hele

diskussie was echter het besluit om de hele inhoudelijke discussie door te spelen naar het ICA (de Interfakultaire Commissie voor Aggregatie), dat dan maar op een volgende vergadering advies moet uitbrengen. Wanneer dat precies zal gebeuren is niet duidelijk, want het ICA vergadert slechts drie keer per jaar en heeft haar laatste vergadering van dit academiejaar al achter de rug. Alles laat uitschijnen dat er voor '86 op de Akademische Raad weinig over aggregatie zal gepraat worden.

Op de agenda van 13 mei ook nog een punt over exameninstellingen. Hier lijken de zaken gunstiger te evolueren. Het door Coens geëiste akkoord tussen de verschillende uniefs is in de maak en de KUL zal de laatste zijn om stokken in de wielen te steken. Mocht de nieuwe wet i.v.m. vrijstellingen er komen, dan dient men toch niet uit het oog te verliezen dat die wet in ieder geval slechts geldig is voor een jaar. Daarna staat het vrijstellingsysteem opnieuw ter discussie. Waarom weet geen kip.

Noteer tenslotte ook dat vanaf volgend academiejaar toga's en baretten te verkrijgen zijn via de unief met een reductie van 50%. Twee kopen en één betalen dus. Of is het leven misschien niet al duur genoeg? (RL)

Veto in de bus

De lezers die niet kunnen wachten tot september om hun abonnement op Veto te hernieuwen maar minstens met die zekerheid op de vakantie toe willen stappen, kunnen nu al intekenen, wie weet zijn er zelfs voordelen aan verbonden (prijzen, reizen, het is maar een tip van de sluier). Je kan onderstaand strookje vergezeld van de passende som geld opsturen naar 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven, of eenvoudiger nog, stort op ASLK 001-0959719-77 met vermelding abo Veto 85-86. Wie studeert betaalt 150 Bfr voor 30 nummers, niet-studenten hebben de Veto reeds voor 250 Bfr in de bus en personen die de goede zaak willen steunen, mogen vanaf 500 Bfr schenken (meer is welkom).

Om u in te lichten over de reële kostprijs van een abonnement: die bedraagt aan de huidige posttarieven 235 Bfr.

Naam:

Adres:

Beroep:

- 150 Bfr 250 Bfr 500 Bfr

